

Kurs Omega:

Praktyczne przygotowanie
dla
założycieli kościołów

Walka duchowa

Opracowany przez

The Alliance for Saturation Church Planting

we współpracy z

Peter Deyneka Russian Ministries

**Kurs Omega:
Praktyczne przygotowanie dla chrześcijan zakładających kościoły
Walka duchowa**

Published by
The Bible League, 16801 Van Dam Road, South Holland, IL 60473 USA
Tel: (800) 334-7017 E-mail: BibleLeague@xc.org www.bibleleague.org

Copyright ©1999 by *The Alliance for Saturation Church Planting*.
This material was prepared in cooperation with Peter Deyneka Russian Ministries, Project 250.

Pozwalamy i zachęcamy do kopiowania i rozprowadzania tego materiału w dowolnej formie, pod warunkiem, że: (1) będzie podany autor, (2) jeżeli dokonasz modyfikacji, zostaną one zaznaczone, (3) nie będziesz pobierał opłaty przewyższającej koszt kopiowania i (4) nie wykonasz więcej niż 1 000 kopii.

Jeżeli chciałbyś umieścić ten materiał w internecie lub jeżeli zamierzasz wykorzystać go w sposób inny niż powyższy, prosimy o skontaktowanie się z:

The Alliance for Saturation Church Planting, H-1111 Budapest, Budafoki út 34/B III/2, HUNGARY,
tel.: +(36-1) 466-5978 and 385-8199 Fax: +(36-1) 365-6406. E-Mail: SCPAlliance@compuserve.com.

Zachęcamy także do tłumaczeń i adaptacji do własnego kontekstu kulturowego. W takim przypadku również prosimy o kontakt z *The Alliance*, żebyśmy mogli udzielić zachęty i poinformować innych, którzy mogą być zainteresowani użyciem twojej wersji językowej lub innym wykorzystaniem tego materiału.

Więcej informacji na temat służby *The Alliance* możesz uzyskać kontaktując się z:

P.O. Box 843
Monument, CO, USA 80132-0843
Toll-free: (800) 649-2440
E-mail: Contact_USA@AllianceSCP.org
www.AllianceSCP.org
Europe Field Office E-mail: SCPAlliance@compuserve.com

Peter Deyneka

Russian Ministries

Project 250
P.O. Box 496, 1415 Hill Avenue
Wheaton, IL, USA 60189
Tel: (630) 462-1739 Fax: (630) 690-2976
E-mail: RMUSA@ASR.ru
www.russian-ministries.org

Tekst Biblii, jeśli nie zaznaczono inaczej, pochodzi z: „Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu”, Brytyjskie i Zagraniczne Towarzystwo Biblijne, Warszawa.

Printed in Poland

PODZIĘKOWANIA

Dziękujemy wszystkim, którzy wnieśli swój wkład w przygotowanie podręczników tej serii. Następujące osoby przyczyniły się w dużym stopniu do ich powstania, głównie pisząc i redagując materiały. Panie, załóż swój kościół aż po krańce ziemi!

Jay Weaver, General Editor, *World Team*

Richard Beckham	<i>Greater Europe Mission</i>
David & Lisa Bromlow	<i>Christ For Russia</i>
Ron Brunson	<i>World Witness and United World Mission</i>
Don Crane	<i>Greater Europe Mission</i>
Bea Crane	<i>Greater Europe Mission</i>
Hunter Dockery	<i>World Harvest Mission</i>
Mike Elwood	<i>Greater Europe Mission</i>
Jeff Geske	<i>United World Mission</i>
Dave Henderson	<i>C B International</i> <i>-- Project 250 of Peter Deyneka Russian Ministries</i>
Bob Mackey	<i>United World Mission</i>
Bob Martin	<i>United World Mission</i>
Paul Michaels	<i>Grace Brethren Intl. Mission</i>
Norie Roeder	<i>United World Mission</i>
Ki Sanders	<i>World Team</i>
Larry Sallee	<i>UFM International</i> <i>-- Project 250 of Peter Deyneka Russian Ministries</i>
Eric Villanueva	<i>United World Mission</i>
David Westrum	<i>Interlink Ministries</i> <i>-- Project 250 of Peter Deyneka Russian Ministries</i>

SPECJALNE PODZIĘKOWANIA ZA POMOC ADMINISTRACYJNĄ I TECHNICZNĄ DLA:

Edith Bond	<i>The Alliance Regional Resource Team</i>
David Gál	<i>The Alliance Regional Resource Team</i>
Nell Harden	<i>Retired English Professor</i>

Spis treści

Wstęp: Myślenie Typu ‘Z’	i
I. na czym polega myślenie typu „z”?	i
II. zakładanie kościołów aż do nasycenia	ii
III. kilka niezbędnych kroków do osiągnięcia „z”	iii
IV. myślenie typu „Z” owocuje działaniem typu „z”	iv
Lekcja 1: Rozumienie Światopoglądu	3
V. powszechnie wyznawane światopoglądy	3
VI. Światopogląd biblijny	4
VII. światopogląd a zakładanie kościoła	6
Lekcja 2: Dynamika Walki Duchowej	9
I. królestwo Boże	11
II. królestwo człowieka	11
III. królestwo istot duchowych	12
IV. królestwo walki	12
Dodatek 2A: Indukcyjne Studium Biblii	15
I. Obserwacja	15
II. Interpretacja	15
III. zastosowanie	15
Lekcja 3: Bitwy Duchowe	17
I. sfery szatańskiego ataku	17
II. jak rozpoznać, czy dany problem wynika z przyczyn naturalnych, czy jest atakiem szatana	19
III. jak się bronić przed atakami szatana	19
IV. wskazówki radzenia sobie z demonicznym opętaniem	20
Dodatek 3A: Studium Biblii	23
Dodatek 3A: Przykłady z Całego Świata	25
I. przykład pierwszy: Dick Hillis opowiada następującą historię z Chin	25
II. przykład drugi: para misjonarzy opowiada następującą historię z kraju w Europie środkowowschodniej	25
III. przykład trzeci: para misjonarzy opowiada następującą historię z Rumunii	26
IV. przykład czwarty: młoda misjonarka w Afryce przeżyła następujące doświadczenie z walki duchowej	26

WIZJA SCP

1

LEKCJA

Myślenie typu „Z”

CZEGO PRAGNIE BÓG?

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest podkreślenie roli, jaką pełni wizja w cyklu zakładania kościołów.

Główne punkty

- Myślenie typu „Z” bierze pod uwagę to, czego pragnie dokonać Bóg dla swojej chwały na danym terenie.
- Zakładanie kościołów aż do nasycenia jest wypełnianiem Wielkiego Nakazu Misyjnego poprzez zakładanie ich w taki sposób, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko mieli szansę przyjęcia ewangelii dzięki świadectwu miejscowego kościoła.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Posiadać wizję wychodzenia z ewangelią do świata, swego narodu, regionu, miasta, wsi i otoczenia.
- Zdawać sobie sprawę, że Bożą wolą jest, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko mogli usłyszeć i zrozumieć przesłanie ewangelii oraz przyjąć Chrystusa jako swego osobistego Pana i Zbawiciela.
- Zajmować się zakładaniem kościołów w oparciu o myślenie typu „Z” lub wizję docelową.

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Myślenie typu „Z” przekazuje wizję *ostatecznego* Bożego planu dla danego narodu, regionu, miasta, wsi czy otoczenia. Plan ten polega na tym, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko usłyszeli i zrozumieli ewangelię oraz mieli okazję przyjąć Jezusa Chrystusa jako swego osobistego Pana i Zbawcę. Zastanów się, jak można w sposób jasny i przystępny przekazać koncepcję wizji docelowej w Twoim kontekście kulturowym.

WPROWADZENIE

Gdyby przywódcy chrześcijańscy zadali sobie pytanie: „Jaki jest ostateczny cel Bożego działania w dziejach ludzkości?” lub „Czego pragnie Bóg w miejscu, w którym Mu służę?”, jak wpłynęłoby to na sposób ich służby? Odpowiedzi na te pytania powinny zawierać wizję i określać zadania ich służby.

I. NA CZYM POLEGA MYŚLENIE TYPU „Z”?

Jaki jest ostateczny cel Bożego działania? Odpowiedź brzmi „Z” – końcowy skutek tego, czego Bóg pragnie dla każdego narodu, regionu, miasta, wsi bądź otoczenia. Działanie zmierzające do osiągnięcia tego celu oznacza jasne pojmowanie tego, czym jest „Z”. Biblia podaje wyraźnie, że Boża miłość obejmuje swym zasięgiem cały świat (Jana 3:16). W Liście do Tymoteusza Paweł podkreślił potrzebę modlitwy za wszystkich ludzi, ponieważ „Jest to bowiem rzecz dobra i miła w oczach Zbawiciela naszego, Boga, który pragnie, by wszyscy ludzie zostali zbawieni i doszli do poznania prawdy” (1 Tym 2:3-4). Piotr również wypowiada się na ten temat pisząc: „[Pan] jest cierpliwy w stosunku do was. Nie chce bowiem niektórych zgubić, ale wszystkich doprowadzić do nawrócenia” (2 Piotra 3:9).

Skoro Bóg chce, aby wszyscy ludzie się opamiętali, to czy my nie powinniśmy podzielać tego pragnienia? Czy Bóg może się nami posługiwać, byśmy mobilizowali innych do osiągnięcia tego celu? Co mogłoby się wydarzyć, gdyby wszyscy chrześcijanie w danym kraju, regionie, mieście, wsi czy choćby najbliższym otoczeniu byli całkowicie przekonani, że Bóg pragnie, aby każdy Go poznał i widział chrześcijan żyjących pośród nich tak, jak Jezus? (1 Piotra 2:12)

Mimo to równie wiele fragmentów Pisma wskazuje na fakt, że nie wszyscy zostaną zbawieni. Nasz wszechmocny Bóg wie jedynie, kto będzie zbawiony. Zadaniem Kościoła jest zapewnienie każdemu szansy usłyszenia ewangelii.

Zanim przystąpisz do dalszej lektury, postaw sobie następujące pytania:

- Czego Bóg pragnie dla _____? (mojego narodu, regionu, miasta, wsi, otoczenia) Poświęć na odpowiedź jeden akapit.

- Co powyższa odpowiedź oznacza dla mojej służby? Czy to, czym się obecnie zajmuję, odzwierciedla Boże pragnienia?

Łatwo zauważyć, w jaki sposób myślenie typu „Z” może trafnie określać wizję i zadania we wszelkiej służbie.

II. ZAKŁADANIE KOŚCIOŁÓW AŻ DO NASYCENIA

W celu osiągnięcia „Z”, musi dojść do nasycenia. Pod pojęciem „nasycenia” rozumiemy docieranie kościoła do „wszystkich ludzi”, jak to podaje 1 List do Tymoteusza i 2 List Piotra. Z listów tych jasno wynika, że Bóg pragnie, aby każdy mężczyzna, kobieta i dziecko usłyszeli i zrozumieli przesłanie Ewangelii oraz mieli okazję uwierzyć i okazać całkowite posłuszeństwo wobec Jezusa Chrystusa jako swego Pana i Zbawiciela. Istotną częścią chrześcijańskiego życia jest przynależność do miejscowego kościoła, gdzie wierzy się w Słowo Boże i Go naucza.

Zakładanie kościołów aż do nasycenia (SCP) ma całkowicie biblijne podstawy. Jest to wcielanie w życie Wielkiego Nakazu Misyjnego poprzez zakładanie kościołów w taki sposób, by każdy mężczyzna, kobieta czy dziecko mieli szansę przyjęcia ewangelii dzięki świadectwu miejscowego kościoła. SCP to wizja, strategia i służba napelniania krajów, regionów, miast, wsi i najbliższego otoczenia kościołami, które przedstawią ewangelię każdej osobie w jej języku i właściwej danemu krajowi kulturze.

Zakładanie kościołów aż do nasycenia jest wcielaniem w życie Wielkiego Nakazu Misyjnego poprzez zakładanie kościołów w taki sposób, by każdy mężczyzna, kobieta czy dziecko mieli szansę przejęcia ewangelii dzięki świadectwu miejscowego kościoła.

A. Czy realistyczne jest oczekiwanie od Boga spełnienia celu „Z”?

Poza tym, że Bóg pragnie „Z” bardziej niż my, ekscytujący jest fakt, że w Piśmie mamy wyraźną obietnicę spełnienia celu „Z”. Obietnica napelnienia świata poznaniem Boga i Jego chwałą jest wyrażona w księdze Izajasza: „kraj się napełni znajomością Pana, na kształt wód, które przepelniają morze” (Iz. 11:9).

W księdze Objawienia apostoł Jan ma wizję nieba, z których dowiadujemy się o ostatecznym rezultacie Bożego działania w świecie, osiągnięciu celu „Z”, do którego zmierza historia ludzkości. Jan opisuje tłumy ludzi z każdego narodu, plemienia, ludu i języka oddających Bogu chwałę (Obj. 7:9)! A zatem oczekiwanie od Boga spełnienia celu „Z” jest realistyczne.

B. Co mówi sam Bóg na temat „Z”?

W jednej z najintymniejszych chwil spędzonych z Ojcem Jezus modlił się o jedność wśród tych, którzy w Niego wierzą: „aby świat poznał, żeś Ty Mnie posłał i żeś Ty ich umiłował tak, jak Mnie umiłowałeś” (Jan 17:23b). Jezus pragnął, żeby świat wiedział, kim jest! Na tym właśnie polega „Z”! Powtórzył tę prośbę dwukrotnie (Jan 17:21-23). Spróbujmy to sobie uzmysłowić – Bóg Syn w rozmowie z Bogiem Ojcem opisujący cel „Z”. Jest zatem jasne, że „Z” jest dla Boga sprawą niezmiernie istotną.

C. Jezus nauczał swoich uczniów o planie „Z”

Jezus uczył swoich uczniów myślenia typu „Z” zapewniając ich, że „najpierw musi być głoszona Ewangelia wszystkim narodom” (Mar. 13:10). Obiecał też, że ewangelia będzie głoszona aż do nasycenia narodów (Mat. 24:14, Łuk. 24:45-47).

III. KILKA NIEZBĘDNYCH KROKÓW DO OSIĄGNIĘCIA „Z”

W celu realizacji „Z” musimy przebyć w służbie etap od „A” do „Y”. Pismo podaje nam kilka zasad niezbędnych do odbycia etapu z „A” do „Y”, który jest konieczny do efektywnego wykonania „Z”. Warto zwrócić uwagę, że wszystkie te kroki mają coś wspólnego z „Z”. Zachowując stale w pamięci „Z” możemy dokonywać strategicznych posunięć odbywając etap od „A” do „Y”.

D. Modlitwa

Pod wieloma względami modlitwa stanowi integralną część dostrzegania realizacji Bożych celów na ziemi. Zwróć uwagę na następujące odnośniki:

- 2 Krn. 7:14 Jeśli lud Boży modli się tak, jak powinien, plan „Z” na pewno zostanie wykonany.
- Mat. 9:38 Lud Boży otrzymał nakaz modlitwy, aby pracownicy mogli wziąć udział w realizacji planu „Z”.
- 1 Tym. 2:1-4 Lud Boży ma się modlić po to, by zaistniały warunki sprzyjające realizacji planu „Z”. Paweł polecił Tymoteuszowi, by kościoły modliły się za przywódców w społeczeństwie w celu stworzenia odpowiednich warunków do szerzenia ewangelii.
- Obj. 5:8-10 „Z” jest skutkiem „modlitw świętych”.

E. Miłość i jedność

Gdy Jezus powiedział: „po tym wszyscy poznają”, miał na myśli miłość między chrześcijanami (Jan 13:35). Jasno stwierdził, że plan „Z” wymaga bardzo dobrych relacji międzyludzkich. Tylko w sytuacji, gdy wierzący będą się darzyć wzajemną miłością, ludzie będą wiedzieli, że należą oni do Chrystusa. Jeśli brak nam miłości, to niewiele pomoże wzrost liczebny – sprawi on jedynie, że ludzie będą nas postrzegać jako kolejny ruch religijny.

Jeśli świat ma poznać, że wierzący są uczniami Chrystusa, musi między nimi panować taka sama jedność jak ta, która łączy Jezusa z Jego Ojcem. Ilekroć Jezus mówi o swojej jedności z Ojcem, zawsze wskazuje na miłość i nierozzerwalną więź. Modli się o to, by nasza jedność była odbiciem jedności łączącej Ojca i Syna i o to, byśmy pozostawali z Nim w nierozzerwalnym związku (Jan 17:21,23).

F. Wizja

Jak wynika z zamieszczonych poniżej fragmentów Pisma, „Z” jest zadaniem o zasięgu globalnym i dotyczy wszystkich ludzi reprezentujących wszystkie narodowości i zakątki świata. Myślenie typu „Z” wymaga postrzegania całego świata Bożymi oczami.

- Ponieważ Bóg kocha wszystkich ludzi, posłał swego Syna, „aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne” (Jan 3:16).
- Jezus jest ofiarą „za grzechy całego świata” (1Jana 2:2).
- Duch Święty „przekona świat o grzechu” (Jan 16:7-11).
- Duch Święty daje chrześcijanom moc do świadczenia „po krańce ziemi” (Dz. Ap. 1:8).

- Jezus nakazuje swoim następcom: „idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody” (Mat. 28:18-20).
- Jezus zapewnił, że wiele jest osób gotowych Go przyjąć: „żniwo...wielkie” (Mat. 9:37).

G. Ewangelizacja

W celu realizacji planu „Z” kościół musi wysłać ewangelistów wszędzie tam, gdzie jest niewielu wierzących lub gdzie nie ma ich wcale. Plan „Z” wymaga dotarcia do osób, które nie słyszały ewangelii i przekazania im dobrej nowiny o zbawieniu. Paweł ujmuje to następująco: „...Jakże mieli uwierzyć w Tego, którego nie słyszeli? Jakże mieli usłyszeć, gdy im nikt nie głosił?” (Rzym. 10:14).

Chrześcijanie muszą szukać miejsc, do których nie dotarła jeszcze ewangelia i osób, które jej nie słyszały, w każdej wsi, mieście, regionie i kraju. Wraz z rozpowszechnianiem ewangelii i zakładaniem kościołów w tych miejscach i wśród tych ludzi „Ci, którym o Nim nie mówiono, zobaczą Go, i ci, którzy o Nim nie słyszeli, poznają Go” (Rzym. 15:21).

H. Zakładanie kościołów

W celu realizacji planu „Z” wszędzie muszą być kościoły widoczne dla wszystkich. Za pośrednictwem kościoła, zarówno niewidzialnego (w sferze duchowej) oraz widzialnego świat pozna „wieloraką w przejawach mądrość Boga” (Efez. 3:8-11). Kościół jako ciało Chrystusowe jest namacalną obecnością Jezusa Chrystusa na ziemi. Z chwilą gdy Jezus Chrystus zajmuje pierwsze miejsce w życiu kościoła, świat pozna, że jest On panem wszystkiego (Efez. 1:22-23).

W celu realizacji planu „Z” wszędzie muszą być kościoły widoczne dla wszystkich.

Dzięki krwi przelanej na krzyżu ludzie zostali pojednani z Bogiem. Jezus Chrystus w swoim Kościele gromadzi wszystkich, którzy bez Niego nadal byłiby oddzieleni murem nieprzyjaźni. Pragnął on wśród tych ludzi żyjących dotąd w nienawiści „z dwóch rodzajów ludzi stworzyć w sobie jednego nowego człowieka, wprowadzając pokój” (Efez. 2:13-16).

Podobnie jak miłość i wierność współmałżonków jest zauważana przez członków wspólnoty, w której mieszkają, tak też widoczna jest relacja między Jezusem a Jego Kościołem (Efez. 5:22-23).

Członkowie kościoła są ze sobą powiązani tak jak części ciała, z których każda wykonuje swoje zadanie. Celem działania kościoła jest przybliżanie innym osoby Jezusa. Gdy tak się dzieje, w kościele ma miejsce wzrost i zbudowanie (Efez. 4:11-13). Dojrzały kościół posiada w gronie swoich członków przedstawicieli każdego narodu (Obj 5:9-10).

IV. MYŚLENIE TYPU „Z” OWOCUJE DZIAŁANIEM TYPU „Z”

I. Dawanie typu „Z”

Myślenie typu „Z” wymaga dawania typu „Z”. Paweł przytacza słowa Jezusa napominając w Milecie starszych z kościoła w Efezie: „Więcej szczęścia jest w dawaniu aniżeli w braniu” (Dz. Ap. 20:35). Dawanie jest istotną częścią służby kościoła. Paweł podpierając się apostołskim autorytetem zalecał kościołowi w Koryncie: „obyście i w tę łaskę obfitowali” (2 Kor. 8:7).

Kościół, który daje, nie tylko odkłada sobie środki na koncie w niebie, lecz co więcej Bóg zaspokaja jego aktualne potrzeby „według bogactwa swego w chwale”. Nasz Pan błogosławi akt dawania zarówno w niebie, jak i na ziemi, dlatego sam zatroszczy się o finansową stronę przedsięwzięcia, jakiego podejmie się kościół dążący do realizacji planu „Z” (Filip. 4:15-19).

J. Strategia „Z”

Wybitny przywódca wielkiego przebudzenia, John Wesley powiedział: „We wszelkim działaniu zwracaj uwagę na koniec”. Stosowanie w praktyce myślenia typu „Z” wywiera ogromny wpływ. Mimo to, niestety, wiele osób oddanych służbie Bogu nigdy nie zastanawia się nad skutkiem

ich wysiłków w realizacji Bożego planu „Z”. W takiej sytuacji łatwo jest popaść w rutynę i dopuścić do tego, że ominie nas Boże błogosławieństwo. Postawienie sobie zasadniczego pytania „Czego pragnie Bóg dla miejsca, w którym Mu służymy?” może okazać się niezwykle inspirujące dla ludzi służących Bogu. Odpowiedź na to pytanie pobudza wiarę i prowadzi do bardziej intensywnej pracy dla Boga.

Przykład myślenia typu „Z” w Rumunii

Nelu Sofrac, założyciel kościołów w Rumunii, zauważył, że Bóg pragnął mieć więcej niż cztery kościoły, jakie powstały w jego okręgu zwanym Alba Iulia. Mógł poprzestać na tym i tak znaczącym osiągnięciu, jakim było założenie, prowadzenie i praca duszpasterska w tych czterech kościołach, jednak myślenie typu „Z” motywowało go do dalszego działania.

Zdawał sobie sprawę z tego, że sam nie był w stanie dotrzeć do całego okręgu, wiedział jednak, że Bóg pragnął wypełnić Alba Iulia kościołami, które głosząby ewangelię i nauczałyby zgodnie z Pismem. Do skutecznego wypełnienia tego zadania trzeba było założyć w Alba Iulia 500 kościołów. Nelu rozpoczął szkolenie piętnastu młodych ludzi ze swego kościoła i nowych założonych przez siebie placówek. Jego żona Dorina zorganizowała grupę modlitewną złożoną z trzech kobiet. Pastor Nelu podzielił się swoją wizją z innymi pastorami, którzy początkowo niechętnie zareagowali na jego pomysł. W przekonaniu i wierze, że ponieważ Bóg pragnie „Z” dla Alba Iulia, pomoże Nelu doprowadzić dzieło do końca, Dorina prowadzi obecnie piętnaście kobiecych grup komórkowych modlących się o nowe kościoły, podczas gdy jej mąż stoi na czele międzywyznaniowego ruchu EVANGALBA z udziałem wielu kościołów. Ruch ten się rozrasta i zakłada nowe kościoły w okręgu Alba Iulia dzięki mobilizacji kościołów już istniejących do zaangażowania. Ich głównym zadaniem jest modlitwa, szkolenie, ewangelizacja i zakładanie kościołów.

Zgromadzenia w Alba Iulia modlą się, jednoczą we wspólnej wizji, wzrastają w miłości, wysyłają ewangelistów i zakładają kościoły w swoim okręgu. Powoli rozpoczyna się tam proces dawania i pomimo iż ludzie ci uważają się za bardzo ubogich, niektórzy decydują się na wierne dawanie.

Myślenie typu „Z” umożliwiło Nelu działalność na skalę ogólnokrajową. Prowadzi on szkolenia dla założycieli kościołów i zaraża przywódców chrześcijańskich w innych częściach Rumunii wizją zakładania kościołów aż do nasycenia. Spodziewa się, że zostanie wysłany jako misjonarz międzynarodowy poza granice swego kraju.

KONKLUZJA

Zakładanie kościołów aż do nasycenia jest głównym punktem myślenia typu „Z”, gdyż pozostałe zadania w postaci modlitwy, pełnego miłości zjednoczenia, wizji, ewangelizacji i dawania mogą zostać zrealizowane na całym świecie jedynie za pośrednictwem kościoła. Z uwagi na fakt, że kościół musi dotrzeć do wszystkich, siłą napędową myślenia typu „Z” musi być zakładanie kościołów aż do nasycenia. Bóg pragnie „Z”, a jeśli dany kościół działa zgodnie z Bożą wolą, proces zakładania kościołów aż do nasycenia ulegnie przyspieszeniu. Napelnienie wszystkich krajów kościołami ma na celu przekazanie wszystkim ludziom przesłania ewangelii.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Na czym polega różnica między założycielem kościołów reprezentującym myślenie „Z” a innymi założycielami kościołów?
- Czy modlisz się o całe narody, regiony, miasta, wsie czy otoczenie?
- Czy modlisz się o to, by Bóg posłał na swoje żniwo więcej robotników? Skoro sam Jezus dał takie polecenie, to czy będzie konsekwentnie odpowiadał na taką modlitwę, jeśli będziemy wytrwale się modlić? Dlaczego robotników jest za mało?
- Czy chcesz współpracować i okazywać miłość braciom z innych wyznań i o innych przekonaniach w sprawach pomniejszej wagi w pracy na rzecz planu „Z”? Czy modlitwa Jezusa o jedność zostanie wysłuchana, czy też modlił się na próżno? Czy staniesz się częścią odpowiedzi na Jego modlitwę?
- Czy osoby z zewnątrz postrzegają twój kościół jako jeszcze jedno wyznanie lub religię, czy też jako społeczność ludzi okazujących miłość?
- Czy masz wizję założenia jednego kościoła lub zostania członkiem ruchu, który wypełni świat kościołami głoszącymi ewangelię?

- Czy wyróżniasz się ofiarnością pod względem finansowym? Czy twój kościół daje pod tym względem dobry przykład? Czy nauczasz na temat dawania? Jeśli nie, to dlaczego, skoro naucza tego Pismo?
- Czy akcje ewangelizacyjne w twoim kościele mają na celu tylko powiększenie twego kościoła, czy też zakładanie nowych?

PLAN DZIAŁANIA

- Zaczynij myśleć o strategii zakładania kościołów aż do nasycenia, która zawierałaby element modlitwy, jedności i miłości, wizji, ewangelizacji i zakładania kościołów. Zanotuj kilka początkowych pomysłów i podziel się nimi ze swoim nauczycielem lub prowadzącym ten kurs.
- Pomyśl o swoim otoczeniu, wsi, mieście, regionie lub kraju. Zastanów się, jak byś odpowiedział na pytanie: „Czego Bóg pragnie dla _____?” Zapisz trzy rzeczy, które wykonasz w ramach przyczyniania się do realizacji planu „Z” na twoim terenie.

WALKA DUCHOWA

WALKA
DUCHOWA

1

LEKCJA

Rozumienie światopoglądu

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest pomóc założycielowi kościoła zrozumieć koncepcję światopoglądu i pokazać, jak wielki wpływ wywiera światopogląd danej osoby na jej życie chrześcijańskie, sposób służby oraz ocenę swojej pozycji w służbie.

☞ Główne punkty

- Popularne światopoglądy są sprzeczne ze światopoglądem biblijnym.
- Światopogląd ma wpływ na zakładanie kościoła.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Mieć świadomość, jak ważne jest posiadanie odpowiedniego światopoglądu.
- Znać biblijne podstawy dotyczące królestwa Bożego, aniołów, człowieka i natury.
- Założyciel kościoła będzie w stanie zbadać sytuację swojej służby w świetle światopoglądu biblijnego.

WPROWADZENIE

Mówiąc o światopoglądzie mamy na myśli podstawowe przekonania i rozumienie danej osoby na temat świata. Każdy, bez względu na to, czy o tym wie, czy nie, głęboko w duszy ma przekonania, które określają jego czyny i zachowanie oraz pomagają mu wyjaśnić otaczający go świat. Światopogląd pomaga ludziom zrozumieć naturę, innych ludzi i świat ponadnaturalny. W miarę jak ludzie dorastają, ich doświadczenia przybierają formę światopoglądu, który może trafnie lub nie interpretować rzeczywistość.

Mówiąc o światopoglądzie biblijnym mamy na myśli to, co Pismo mówi o wszechświecie, co jest rzeczywiste, prawdziwe, co JEST. Logicznie rzecz biorąc może istnieć TYLKO jedna rzeczywistość, jedna prawda lub wyjaśnienie tego, co JEST. Jesteśmy przekonani, że Pismo Święte przedstawia wyjaśnienie tego świata. Tą prawdą staramy się zmierzyć lub sprawdzić nasze pojmowanie świata.

Bardzo ważne jest, by założyciele kościołów reprezentowali biblijny światopogląd po to, by należycie interpretować okoliczności swojej służby. Dotyczy to szczególnie wojny duchowej.

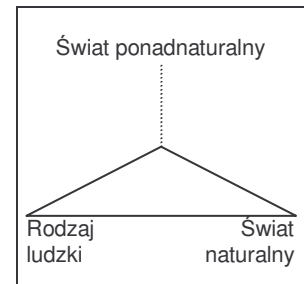
V. POWSZECHNIE WYZNAWANE ŚWIATOPOGLĄDY

Jednym ze sposobów zrozumienia światopoglądów jest przyjrzenie się trzem elementom wszechświata: temu, co ponadnaturalne, temu, co naturalne oraz rodzajowi ludzkiemu. Będziemy posługiwać się tymi trzema elementami w celu wyjaśnienia trzech powszechnie wyznawanych światopoglądów opisanych poniżej.

Założmy, że ktoś jest chory. Jak interpretujemy to wydarzenie? Wszystko zależy od światopoglądu. Przypatrując się opisanim poniżej światopoglądom zauważymy, jak każdy z nich wyjaśnia tę chorobę.

K. Światopogląd świecki

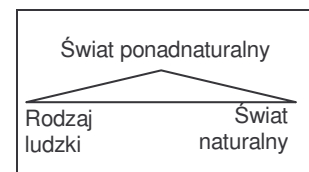
W światopoglądzie świeckim świat natury i rzeczywistość rodzaju ludzkiego podlega „naturalnym prawom”, które być może ustanowił jakiś stwórca bóg, lecz dziś działają one bez żadnej ponadnaturalnej interwencji. Wyznawcy tego światopoglądu mogą całkowicie zaprzeczać istnieniu świata ponadnaturalnego, łącznie z Bogiem i istotami duchowymi. Albo, jeśli istnieje coś ponadnaturalnego, nie ma to nic wspólnego ze światem natury/rodzaju ludzkiego. Jeśli istnieje jakiegokolwiek powiązanie, jest ono bardzo dalekie.

Ludzie świeccy wychodzą z założenia, że każde zjawisko ma przyczynę naturalną lub ludzką. Jeśli ktoś jest chory, to zarazek, komar lub jakaś choroba zaatakowała jego ciało. Wszystko można wyjaśnić naukowo. Według tego poglądu w przypadku choroby trzeba starać się o lekarstwo, aby wyzdrowieć.

B. Światopogląd animistyczny

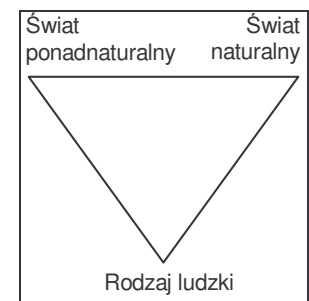
Światopogląd animistyczny jest niemal przeciwieństwem świeckiego. Według tego światopoglądu świat ponadnaturalny jest niesłychanie bliski rzeczywistości naturalnej i rodzaju ludzkiego. Duchy ze sfery ponadnaturalnej mogą mieszkać w obiektach przyrody i ludziach i są to istoty obdarzone szczególną mocą, dzięki której mogą sprawować kontrolę nad światem. Jeśli dana osoba pozyska ich życzliwość, może liczyć na korzyść w postaci ochrony czy uzdrowienia. Jeśli duch jest rozgniewany, może wyrządzić wielką krzywdę.

Według tego światopoglądu człowiek chory zdenerwował duchy lub rzucono na niego urok. Aby wyzdrowieć, osoba ta musi coś zrobić w celu pozyskania życzliwości duchów lub zdjęć urok. Leczenie w tym wypadku może wykluczać wiedzę medyczną, która w światopoglądzie animistycznym nie zasługuje na zaufanie.

C. Światopogląd fatalistyczny

Światopogląd fatalistyczny opiera się na przekonaniu, że żaden człowiek nie ma kontroli nad otaczającym go światem. Siły ponadnaturalne i naturalne kierują biegiem historii, a człowiek żyje najlepiej jak potrafi zgodnie z odgórnie ustalonym przeznaczeniem. Pewien pisarz Shinto ujął to bardzo trafnie: *„Życie jest jak liść unoszony przez rzekę. Może utkwąć w niewielkim wirze, płynąc powoli spokojnym nurtem albo trafić na progi skalne, bardzo wzburzone wody. Wtedy liść nie ma kontroli nad kierunkiem swej podróży. Podobnie ludzie są uwikłani w swój los.”*

Dlatego leczenie w wypadku chorego człowieka może polegać na tym, by nic nie robić. Można nie podejmować żadnych prób leczenia ani żadnych prób ustalenia przyczyny choroby.

VI. ŚWIATOPOGLĄD BIBLIJNY

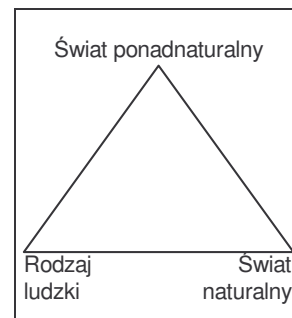
Światopogląd biblijny, jak już zauważyliśmy, naucza właściwego myślenia. Postrzega ono wzajemne oddziaływanie trzech podstawowych czynników.

A. Świat ponadnaturalny

1. Bóg Stwórca

Pierwsza Księga Mojżeszowa zaczyna się słowami: „Na początku Bóg...”. Stanowią one dla nas naturalną podstawę budowania światopoglądu. Wszechmocny Bóg, istniejący poza czasem, odwieczny, samowystarczalny, Stwórca nieba i ziemi, nie mający sobie równego ani konkurencji w swojej niezależności kontroluje bieg historii. W przeciwieństwie do światopoglądu świeckiego Pismo naucza, że Bóg jest zaangażowany w historię. Na przykład

- Bóg kierował historią Izraela przygotowując go na przyjęcie Mesjasza.
- Chrystus przyszedł na świat i żył między ludźmi.
- Chrystus wstąpił do nieba i zesłał na swój Kościół Ducha Świętego.

Biblia potwierdza aktywne działanie Ducha Świętego w życiu i poprzez życie wierzących. Duch Święty działa również dziś. On przekonuje świat o grzechu, o sprawiedliwości i o sądzie (Jan 16:8-11). On przywraca wierzących do życia (Rzym. 8:11). Zaświadcza, że jesteśmy Bożymi dziećmi (Rzym. 8:16). Duch Święty pomaga nam się modlić (Rzym. 8:26) i naucza (Jan 14:26, 1 Jana 2:27).

Pismo nie uczy, że Bóg i Szatan są siłami sobie równymi, lecz przeciwnymi. Zgodnie ze światopoglądem biblijnym Bóg jest samoistny, a Szatan został stworzony. Szatan nie ma władzy równej Bogu. Bóg sprawuje nad Szatanem kontrolę, jak widzimy w pierwszym rozdziale księgi Joba. Zanim Szatan mógł cokolwiek uczynić Jobowi, musiał uzyskać Boże pozwolenie.

2. Stworzone istoty duchowe

Historia stworzenia toczy się dalej. Pomimo iż w Pierwszej Księdze Mojżeszowej nie znajdujemy opisu stworzenia aniołów, w Liście do Kolosan 1:16 czytamy, że Bóg (w Chrystusie) stworzył wszystko to, co w niebie i to, co na ziemi, byty widzialne i **niewidzialne**. Choć w Nowym Testamencie nie ma wielu wzmianek o aniołach, jasne jest, że działają one we współczesnym świecie (Hebr. 13:2). Wielu chrześcijan ewangelicznych wierzy, że fragment z Księgi Objawienia 12:4 odnosi się do faktu, że po upadku Szatana zabrał on ze sobą jedną trzecią aniołów. Te „złe anioły” są też znane jako demony. Wiemy, że demony też dają o sobie znać w naszym świecie (Jak. 3:15, 1 Tym. 4:1). Jest to sprzeczne ze światopoglądem świeckim, lecz bliższe pogładowi animistycznemu pod tym względem, że uznaje fakt, iż między Bogiem a Szatanem toczy się walka, czyj „bóg” jest silniejszy. Jeśli dwa plemiona są ze sobą w stanie wojny, zwycięży to, które ma większego boga. Pismo natomiast uczy czegoś przeciwnego, a mianowicie, że Bóg jest zwycięzca. Wyraźne przeciwieństwo można znaleźć w siódmym rozdziale księgi Jozuego. Tam lud boży został pokonany w walce. Uważne przyjrzenie się tekstowi wskazuje, że nie stało się tak dlatego, że jakiś inny bóg czy duchy zwyciężyły Boga, lecz dlatego, że Jego lud cierpiał z powodu swego grzechu. Bóg nie poniósł klęski. Dopuszczył do klęski Izraela z uwagi na jego nieposłuszeństwo.

Zastanów się, jak ty pojmujesz anioły i demony. Do jakiego stopnia mogą one wpływać na twoje życie na co dzień? Czy są ograniczone do poziomu intelektu i myśli? Czy mogą być zaangażowane w jakąś czynność fizyczną? Czy możemy mieć pewność zwycięstwa nad Szatanem? Myśli te bardziej szczegółowo omówimy w kolejnych lekcjach z cyklu „Walka duchowa”.

D. Świat naturalny

Opis stworzenia podaje dalej, jak Bóg stworzył świat materialny. Na temat tego świata istnieje również wiele różnych światopoglądów lub sposobów postrzegania. Niektórzy uważają, że nie ma on znaczenia – jest tylko złudzeniem (pogląd fatalistyczny); inni uznają ziemię za „matkę naturę” i okazują jej szacunek (pogląd animistyczny); inni utrzymują, że jest to coś, co człowiek musi ujarzmić i nad czym ma zapanować (pogląd świecki).

Według Biblii stworzenie Boże miało głosić Bożą chwałę (Ps. 19). Nie ma nic wspanialszego, piękniejszego ani robiącego większe wrażenie niż sam świat – wysokie góry, huczące fale, podziemne jaskinie, zielone pola, pokryte szronem drzewa, morza kwiatów, wschody i zachody słońca. Boże stworzenie głosi Jego chwałę! Celem Szatana jest zniszczenie lub splamienie Bożego stworzenia. Skoro nie może on zniszczyć Boga, będzie próbował zniszczyć to, co oddaje Bogu chwałę. Ciekawe jest to, że Bóg polecił Adamowi uprawiać i doglądać ogrodu (1 Mojż. 2:15). Nasz światopogląd powinien odzwierciedlać Boży plan dla Jego stworzenia – przynoszenie Mu chwały. Czy nasze zajęcia w świecie materialnym przynoszą Bogu chwałę?

E. Rodzaj ludzki

W końcu doszliśmy do stworzenia człowieka w opisie z Pierwszej Księgi Mojżeszowej. Został on stworzony z materii świata naturalnego (to znaczy z prochu), lecz Bóg tchnął w niego oddech życia i stworzył człowieka na swój obraz. Stąd człowiek jest istotą złożoną; ma naturę zarówno materialną, jak i duchową. Tak naucza Pismo. Człowiek nie jest tylko istotą fizyczną, zlepkiem związków chemicznych i komórek, jak utrzymują niektórzy (światopogląd świecki). Nie ma on tylko natury duchowej, jak twierdzą wyznawcy fatalistycznego światopoglądu Wschodu. Człowiek posiada ducha i ciało fizyczne (1 Mojż. 3:7). Częścią wielkiej tajemnicy dotyczącej człowieka jest fakt, że posiada on wolną wolę. Bóg nie zmusza go do określonego zachowania czy myślenia ani nie programuje go tak, jak robota. Wbrew temu, co głosi światopogląd fatalistyczny, człowiek nie utkwiał w jakiejś „rzece” życia zwanej losem. Posiada wolę i dokonuje wyborów. Może wybrać miłość do Boga albo odrzucenie Boga (Joz. 24:15).

VII. ŚWIATOPOGLĄD A ZAKŁADANIE KOŚCIOŁA

Pismo pokazuje nam, że Bóg nie toczy walki z Szatanem. Szatan został już pokonany (1 Jana 3:8, Kol. 2:15, Hebr. 2:14-15). Poprzez Ewangelię, którą głosi Kościół, Bóg próbuje pojednać się z człowiekiem, podczas gdy Szatan usiłuje zwieść człowieka (Obj. 12:9), pożreć go (1 Piotra 5:8), sprowadzić z dobrej drogi (1 Tes. 3:5) i oskarżyć go (Obj. 12:10).

Wojna duchowa toczy się w królestwie człowieka. Jak powiada apostoł Paweł w Drugim Liście do Koryntian 10:3-5, wojna ta dotyczy naszych umysłów – naszego światopoglądu:

„Chociaż bowiem w ciele pozostajemy, nie prowadzimy walki według ciała, gdyż oręż bojowania naszego nie jest z ciała, lecz posiada moc burzenia, dla Boga twierdz warownych. Udaremniamy ukryte knowania i wszelką wyniosłość przeciwną poznaniu Boga i wszelki umysł poddajemy w posłuszeństwo Chrystusowi.”

Zwróć uwagę, jak apostoł Paweł łączy burzenie twierdz warownych, udaremnianie ukrytych knowań i wszelki umysł z poddaniem w posłuszeństwo Chrystusowi. Na końcu rozważ fragment z Ewangelią Jana 8:32: „*I poznacie prawdę, a prawda was wyzwoli*”. Im lepiej znamy prawdę i działamy w oparciu o nią, tym większe zwycięstwo odnosimy. Więcej szczegółów na ten temat podamy w kolejnej lekcji „Relacje w walce duchowej”.

Niesłuchanie ważne jest, byśmy jako założyciele kościołów pojmowali świat takim, jakim jest – to znaczy takim, jakim go przedstawia Pismo. Zakładanie kościołów to wojna duchowa. Szatan będzie atakował w każdy możliwy sposób podczas procesu zakładania kościołów. Jeśli nasz światopogląd nie jest właściwy, Szatan może uderzyć (na przykład zsyłając chorobę), a my nawet się na tym nie poznamy! Poprawne pojmowanie światopoglądu biblijnego pomoże założycielowi kościoła dostrzec, co się tak naprawdę dzieje w jego życiu i służbie.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Czy w świetle prawdy zawartej w tej lekcji odnalazłeś w swoim życiu praktyki sprzeczne z biblijnym światopoglądem? Co z praktykami tych, którzy znajdują się na twoim obszarze docelowym?
- Jak te sprzeczności w twoim życiu wpływają na twoją relację z Bogiem, twoim współmałżonkiem, dziećmi czy zgubionymi?
- Jeśli założyciel kościoła zachoruje, czy oznacza to, że Szatan atakuje go poprzez chorobę? Kiedy może to mieć miejsce?

PLAN DZIAŁANIA

- Spotkaj się z innym wierzącym i wyjaśnij myśli przewodnie tej lekcji. Podziel się z nim refleksjami, jak zamierzasz zmienić swoje zachowanie w odpowiedzi na nowe, odkryte przez siebie prawdy.
- Zastanów się nad światopoglądem ludzi z twojego obszaru docelowego. Pod jakim względem ich światopogląd jest taki sam jak światopogląd biblijny? Pod jakim względem się różni? Jaki wpływ będzie to miało na twoją strategię ewangelizacji? W jaki sposób i czego będziesz uczył nowo nawróconych, aby zbliżyć ich światopogląd do światopoglądu biblijnego?

BIBLIOGRAFIA

- Warner, Timothy M. *Spiritual Warfare: Victory over the Powers of This Dark World*. Good News Pub. 1991.
- *Demon Possession*. Edited by John W. Montgomery. Minneapolis, MI: Bethany House, 1976.

WALKA
DUCHOWA

LEKCJA 2

Dynamika walki duchowej

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest pomóc założycielowi kościoła zrozumieć dynamikę relacji między Bogiem, człowiekiem a istotami duchowymi w duchowej walce oraz pozycję i władzę wierzącego nad Szatanem, jaką ma w Chrystusie.

☞ Główne punkty

- Poprawne pojmowanie relacji między Bogiem, człowiekiem a istotami duchowymi ma zasadnicze znaczenie dla zwycięstwa w walce duchowej.
- Walkę o umysł wygrywa się dzięki stosowaniu Bożej prawdy do kłamstw Szatana.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Wiedzieć, że zakładanie kościołów oznacza walkę duchową.
- Być silnym w Panu i Jego mocy mając świadomość swej tożsamości w Chrystusie.
- Potrafić się obronić przed atakami demonów.

☞ Dodatek

2A Indukcyjne studium Biblii: Efezjan 4:17- 5:21

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Lekcja ta zawiera wiele koncepcji doktrynalnych z przytoczeniem wielu wierszy biblijnych. Przeanalizuj ją dokładnie, zanim przedstawiś ją uczestnikom. Wybierz główne myśli i wiersze, które polecisz swoim uczniom sprawdzić w trakcie szkolenia.

W lekcji tej znajduje się wykres (ilustracja 2.1) pokazujący te relacje. Możesz umieścić go na przezroczystej folii lub plakacie i wykorzystać podczas zajęć.

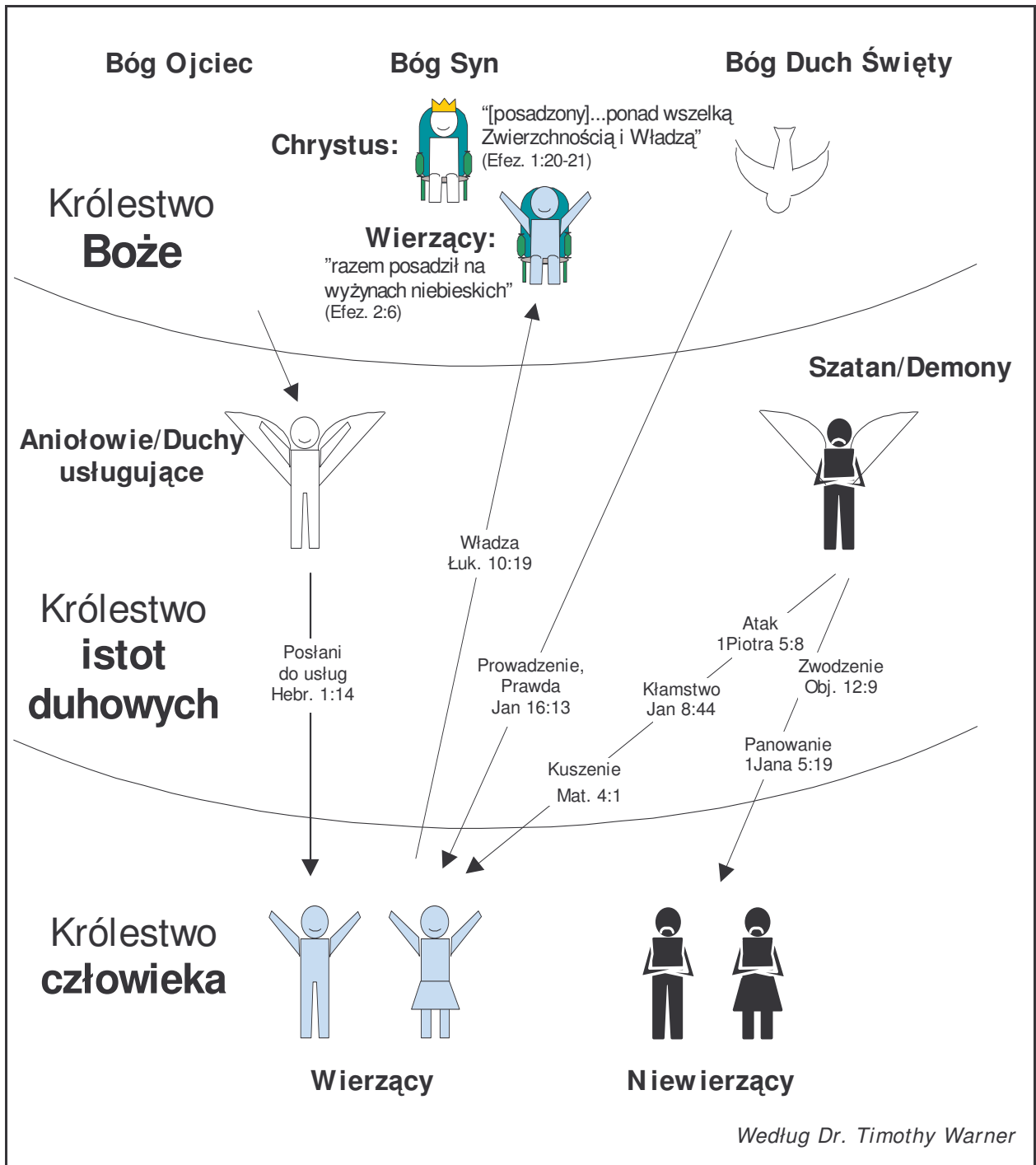
WPROWADZENIE

Założyciele kościołów, którzy przechodzą przez proces budowania nowych wspólnot wierzących, często wkraczają na teren nieprzyjaciela. Szatan, „władca tego świata” (Jan 16:11), nie chce, by założyciel kościoła otworzył oczy wierzącym tak, by mogli odwrócić się od ciemności do światła i otrzymali odpuszczenie grzechów (Dz. Ap. 26:18). Toczy się prawdziwa walka duchowa, a założyciele kościołów, którzy nie zdają sobie z tego sprawy, będą zupełnie nieprzygotowani do odparcia ataków, jakie na nich spadną. Muszą oni nie tylko być przygotowani osobiście na duchową walkę, lecz muszą wiedzieć, jak pomagać nowym wierzącym i nowo powstającemu kościołowi w stawianiu czoła wrogowi.

Każdy kompetentny generał, który planuje taktykę swoich walk, zna strategię, słabe i mocne strony własne i przeciwnika. Rozumie sposób myślenia i działania swego przeciwnika. Założyciel kościoła też musi znać własne mocne i słabe punkty oraz rozumieć strategię, jakimi posłuży się Szatan, by go zaatakować. W celu uświadomienia sobie dynamiki duchowej walki, w jaką zostanie wciągnięty, założyciel kościoła musi pojmować Królestwo Boga, królestwo człowieka i królestwo istot duchowych w tym świecie oraz ich wzajemne powiązania. Musi on zrozumieć i uwierzyć w prawdę, kim jest w Chrystusie, ponieważ ta prawda będzie najważniejszą bronią, jaką posiada w czekających go duchowych walkach.

Ilustracja 2.1 prezentuje wzajemne powiązania między królestwami Bożym, istot duchowych i ludzkim. Wykres ten pomoże w wyjaśnieniu niektórych koncepcji przedstawionych w tej lekcji.

Ilustracja 2.1 Relacje w walce duchowej: Królestwo Boże, istot duchowych i człowieka

I. KRÓLESTWO BOŻE

Bóg to Wielki „JA JESTEM”, odwieczny, samoistny, samowystarczalny, przez nikogo nie stworzony Stwórca wszechrzeczy i najwyższy Władca Wszechświata. Jest On wszechmocny, wszechwiedzący, wszechobecny i zawsze Święty, Sprawiedliwy, Miłosierny, Kochający, Prawdziwy i Wierny. NIE MA SOBIE RÓWNEGO.

Bóg jest istotą trójjedyną, jednością w różnorodności. Trzech członków Trójcy – Ojciec, Syn i Duch Święty – wszyscy dzielą moralne przymioty Bóstwa. Różnią się jedynie rolami, lecz i te czasem trudno od siebie oddzielić. Ojciec na przykład jest określany mianem Stwórcy (V Mojż. 32:6). Jednak w Ewangelii Jana 1:3 czytamy, że wszystko się stało przez Słowo (Syna).

A. Bóg Ojciec

Na potrzeby tego studium najważniejsza rola Boga Ojca wiąże się z odkupieniem. Umiłował On świat i posłał swego Syna jako ofiarę przebłagalną za nasze grzechy (Jan 3:16; 1 Jana 4:10). Wskrzesił Jezusa z martwych (Kol. 2:12). „On uwolnił nas spod władzy ciemności i przeniósł do królestwa swego umiłowanego Syna” (Kol. 1:13) i zachowuje swoje dzieci mocą swego imienia (Jan 17:11).

B. Bóg Syn

Rola Boga Syna, Jezusa Chrystusa, polega głównie na Jego wkroczeniu w czas i przestrzeń. Stanowi On jedno z Ojcem (Jan 10:30) i przez całą wieczność dzieli Jego przymioty (Jan 1:1,2). „W Nim bowiem mieszka cała pełnia: Bóstwo na sposób ciała” (Kol. 2:9). Przyszedł na świat jako „Bóg z nami” (Mat. 1:23). Lecz gdy przyszedł na świat, przyjął postać sługi (Filip. 2:6,7). Zawsze pełnił On wolę Ojca (Jan 6:38). Zmarł na krzyżu jako ofiara za grzechy (Rzym. 8:3) i zmartwychwstał trzeciego dnia (1 Kor. 15:4).

Wstąpił do nieba i siedzi po prawicy Boga Ojca, gdzie przyczynia się za nami (Rzym. 8:34). On daje życie wieczne (Jan 17:3). Teraz w swojej chwale (Jan 17:24) ma wszelką władzę w niebie i na ziemi (Mat. 28:18-20). Jest „nade wszystko Głową dla Kościoła” (Efez. 1:22).

Jeśli chodzi o świat duchowy, jest On większy od aniołów (Hebr. 1:5-2:9). Jest On Głową wszelkiej Zwierzchności i Władzy (Kol. 2:10). Pewnego dnia na Jego imię zegnane się każde kolano istot niebieskich i ziemskich i podziemnych (Filip. 2:10).

C. Bóg Duch Święty

O roli Ducha Świętego mówi się głównie w odniesieniu do osób wierzących. Najczęściej określa się Go mianem Ducha Świętego, lecz także Ducha Prawdy (Jan 16:13), Ducha życia (Rzym. 8:2) oraz Ducha Boga żywego (2 Kor. 3:3).

To właśnie On przywraca do życia nowych wierzących (Rzym. 8:11), sprawuje kontrolę nad życiem nowych wierzących (Rzym. 8:9), wspiera swym świadectwem, że jesteśmy Bożymi dziećmi (Rzym. 8:16), przyczynia się za nami w modlitwie (Rzym. 8:26-27) oraz przekonuje świat o grzechu (Jan 16:8-11). Jest On naszym Pocieszycielem/Pomocnikiem (Jan 14:16) i naszym Nauczycielem (Jan 14:26). Mieszka w Bożych dzieciach (Rzym. 8:9), świadczy o Jezusie (Jan 15:26), jest większy od tego, który jest w świecie (1 Jana 4:4).

II. KRÓLESTWO CZŁOWIEKA

Gdy Bóg stworzył człowieka, uczynił go mężczyzną i kobietą na swój obraz: dwie jednostki, które staną się jednym, wyrażając tym samym jedność w różnorodności Bóstwa (1 Mojż. 1:26,27). W porównaniu z istotami duchowymi człowiek został stworzony „niewiele mniejszym od istot niebieskich”, lecz został uwieńczony „chwałą i czcią” (Ps. 8:5). Bóg obdarzył go władzą nad dziełami swoich rąk i złożył wszystko pod jego stopy (Ps. 8:6).

Człowiek jednak wolał posłuchać kłamstw diabła, zgrzeszył przeciwko Bogu i popadł w grzech. Cały rodzaj ludzki zgrzeszył (Rzym. 3:23), umarł wskutek swoich występków i grzechów (Efez. 2:1), nie mając nadziei ani Boga na tym świecie (Efez. 2:12) i został skazany na śmierć (Jan 3:17; Rzym. 6:23). Prawo człowieka do panowania przywłaszczył sobie diabeł, dlatego teraz żyjemy w świecie rządzonym przez Szatana (Mat. 4:8,9).

Gdy ktoś uwierzy w Jezusa Chrystusa, wciąż żyje na tym świecie, lecz już nie jest jego własnością (Jan 15:19). Jest uwolniony przez Chrystusa spod władzy ciemności i przeniesiony do królestwa umiłowanego Bożego Syna (Kol. 1:13). Świat będzie go nienawidził i prześladował (Jan 16:18-21), podobnie Szatan i jego demony (Efez. 6:11). Wierzący staje się uczestnikiem duchowej wojny między Bogiem i Jego siłami a Szatanem i Jego siłami (2 Kor. 10:3-5).

III. KRÓLESTWO ISTOT DUCHOWYCH

A. Aniołowie/Duchy przeznaczone do usług

Pomimo iż w Biblii często mówi się o aniołach, nie istnieje ich systematyczny opis. Wiemy na pewno, że są one istotami stworzonymi (Ps. 148:2,5; Kol. 1:16), niższymi od Boga (Hebr. 1:4), lecz wyższymi od człowieka (Ps. 8:5). Dysponują rozległą wiedzą, lecz nie są wszechwiedzące (1 Piotra 1:12). Posiadają wielką moc, lecz nie są wszechmocne (Dz. Ap. 12:7-11). Na ogół były niewidzialne, lecz gdy je widziano, opisywano je jako „błyskawice” oraz istoty „białe jak śnieg” (Ezech. 1:13,14; Mat. 28:3). Anioły są Bożymi posłańcami (Dz. Ap. 7:38), które „zawsze doskonale wypełniają Bożą wolę” (Mat. 6:10). W odniesieniu do człowieka są one „duchami przeznaczonymi do usług, posłanymi na pomoc tym, którzy mają posiąść zbawienie” (Hebr. 1:14).

B. Demony/Upadłe anioły

Choć nigdzie wyraźnie się tego nie mówi, wśród ewangelicznie wierzących przyjął się pogląd, że demony są upadłymi aniołami (2 Piotra 2:4). Wierzą oni, że fragment z Księgi Objawienia 12:7-9 mówi o Szatanie i jego aniołach strąconych z nieba na ziemię. Fragment z Listu Judy 1:6 mówi o aniołach, którzy nie zachowali swojej godności i opuścili własne mieszkanie.

W trakcie lektury ewangelii dostrzegamy, że jedną z ich broni jest dotykanie ludzi różnymi chorobami takimi jak ślepotą, głuchota, brak zdolności mówienia i padaczka. Szatan jest władcą demonów (Mat. 12:24). Są one tak zjednoczone w swoich złych zamiarach, że gdy uczniowie donieśli, iż wypędzili demony, Jezus zauważył: „Widziałem szatana, spadającego z nieba jak błyskawica” (Łuk. 10:17,18).

C. Szatan

Kim jest Szatan? Jest on istotą stworzoną, prawdopodobnie upadłym aniołem. Jest grzesznikiem, którego dzieła przyszedł zniszczyć Jezus (1 Jana 3:8). Nazywa się go „władcą tego świata” (Jan 16:11) oraz „bogiem tego świata” (2 Kor. 4:4). Inne przypisywane mu określenia to zabójca i kłamca (Jan 8:44), lew ryczący szukający kogo pożreć (1 Piotra 5:8; 2 Tym. 4:17); zwodziciel narodów (Obj. 12:9; 20:3,10); oskarżyciel braci (Zach. 3:1; Obj. 12:10); anioł światłości (2 Kor. 11:14); Wąż starodawny, diabeł, Smok (Obj. 12:7,9; 20:2); księżę demonów, Belzebub (Mat. 12:24; Łuk. 11:15).

Co robi Szatan? Zwodzi całą zamieszkałą ziemię (Obj. 12:9). Cały świat leży w jego mocy (1 Jana 5:19). Dokonuje fałszywych znaków i cudów (2 Tes. 2:9). Przemierza całą ziemię szukając ofiary do pożarcia (Job 1:7; 1 Piotra 5:8). Toczy walkę przeciwko ludowi Bożemu (Obj. 12:17). Dzierży władzę nad śmiercią (Hebr. 2:14).

Jakie są ograniczenia Szatana? Nie może posunąć się dalej niż Bóg mu na to pozwoli (Job 1:12). Jest pokonanym nieprzyjacielem (Obj. 12:7-9)! Jakie jest ostateczne przeznaczenie Szatana? Zostanie starty przez Boga (Rzym. 16:20). Bóg pokona Szatana (Hebr. 2:14) i wrzuci go do jeziora ognia i siarki (Obj. 20:10).

IV. KRÓLESTWO WALKI

Gdy staliśmy się chrześcijanami, zostaliśmy uwolnieni spod władzy ciemności i przeniesieni do królestwa światła (Kol. 1:13). I choć nadal żyjemy w fizycznym świecie, to jako obywatele Bożego królestwa siedzimy z Chrystusem na wyżynach niebieskich (Efez. 2:6). Jesteśmy obcymi i przybyszami w świecie (1 Piotra 2:11). Skutkiem tego nie żyjemy już według norm tego świata (2 Kor. 10:12). Dlatego świat i jego władca Szatan nienawidzą nas (Jan 17:14) i toczą z nami wojnę.

W kolejnej lekcji pt. „Bitwy duchowe” z cyklu „Walka duchowa” przyjrzymy się różnym sferom ataków Szatana na wierzącego. Teraz przyjrzymy się pierwszej sferze, sferze umysłu.

„Chociaż bowiem w ciele pozostajemy, nie prowadzimy walki według ciała, gdyż oręż bojowania naszego nie jest z ciała, lecz posiada moc burzenia, dla Boga twierdz warownych. Udaremniamy ukryte knowania i wszelką wyniosłość przeciwną poznaniu Boga i wszelki umysł poddajemy w posłuszeństwo Chrystusowi” (2 Kor. 10:3-5).

Zwróć uwagę, że mamy posługiwać się mocą ponadnaturalną przeciwko ukrytym knowaniom i myślom. Pierwszym obiektem ataków Szatana jest umysł.

Szatan jest kłamcą i ojcem kłamstwa (Jan 8:44). Jedną z jego taktyk stosowanych w walce przeciwko wierzącym jest przekonanie ich, że kłamstwa są prawdą. Kłamstwo to może być wymierzone w naturę Boga i Jego Słowo, jak to miało miejsce w przypadku Ewy (1 Mojż. 3:1-4; 2 Kor. 11:13). Jezus sam jest prawdą (Jan 14:6). W swojej modlitwie do Ojca zapisanej w siedemnastym rozdziale Ewangelii Jana modlił się słowami: „Uświęć ich w prawdzie. Słowo Twoje jest prawdą” (Jan 17:17). Musimy trzymać się mocno prawd wyrażonych w Bożym Słowie.

Jedno z częstych kłamstw Szatana ma na celu przekonanie nas, że nie jesteśmy świętymi zbawionymi z łaski, lecz grzesznikami bezsilnymi wobec swojej grzesznej natury. Nasza obrona w obliczu tego kłamstwa jest zarazem prawdą. Jezus powiedział: „I poznacie prawdę, a prawda was wyzwoli”. Ilekroć Szatan usiłuje nakłonić nas do myślenia, że jesteśmy niczym, jesteśmy bezradni, nie mamy mocy itp., musimy pokonać go prawdą. W Chrystusie mamy władzę nad Szatanem i jego demonami. Ciało Chrystusa, Kościół odniósł już ostateczne zwycięstwo nad mocami ciemności. Według tej prawdy założyciele kościołów muszą żyć i jej nauczać. Poniżej znajduje się kilka wierszy, które mówią, kim jest wierzący w Chrystusie. Naucz się ich na pamięć i ilekroć Szatan próbuje cię nakłonić do uwierzenia w kłamstwo, wykorzystaj te prawdy przeciwko niemu.

Ilustracja 2.1 Kim jestem w Chrystusie

Jako wierzący w Chrystusie jestem...

- **kimś, kto nie podlega potępieniu, lecz przeszedłem ze śmierci do żywota** (Jan 3:18, Rzym 8:1)
- **nowym stworzeniem** (2 Kor. 5:17)
- **wyzwolony spod prawa grzechu i śmierci** (Rzym. 8:2)
- **powołany przez Boga** (Efez. 1:4)
- **przybrany synem Bożym. Bóg jest moim Ojcem** (Efez. 1:5)
- **przyjęty przez Boga** (Efez. 1:6)
- **odkupiony, nabyty i ceniony przez Boga** (Efez. 1:7)
- **współdziedzicem z Chrystusem** (Efez. 1:11; Rzym. 8:17)
- **naznaczony pieczęcią Ducha Świętego** (Efez. 1:13)
- **przywrócony do życia pod względem duchowym** (Efez. 2:1-7)
- **zbawiony Bożą łaską** (Efez. 2:8)
- **Jego dziełem** (Efez. 2:10)
- **uwolniony przez Chrystusa spod władzy ciemności i przeniesiony do królestwa Bożego Syna** (Kol. 1:13)
- **świętynią Boga żywego** (2 Kor. 6:16)
- **napełniony w Nim** (Kol. 2:10)
- **solą dla ziemi i światłem świata** (Mat. 5:13,14)
- **będę podobny do Chrystusa, gdy powróci** (1 Jana 3:1,2)

KONKLUZJA

Trójjedyny Bóg jest Stwórcą i Władcą wszechrzeczy, łącznie z rodzajem ludzkim i istotami duchowymi (aniołowie, Szatan, demony). Jest wyższy niż całe Jego stworzenie.

„Wykazał On je, gdy wskrzesił Go [Chrystusa] z martwych i posadził po swojej prawicy na wyżynach niebieskich, ponad wszelką Zwierchnośćią i Władzą, i Mocą, i Panowaniem, i ponad wszelkim innym imieniem wzywaniem nie tylko w tym wieku, ale i w przyszłym. I wszystko poddał pod Jego stopy, a Jego

samego ustanowił nade wszystko Głową dla Kościoła... Razem też [nas] wskrzesił i razem posadził na wyżynach niebieskich – w Chrystusie Jezusie” (Efez. 1:20-22; 2:6).

Nasza tożsamość z Chrystusem jest podstawą naszej władzy nad istotami ze świata duchowego (Szatan i jego demony). Jesteśmy uczestnikami Bożej natury, świętymi, którzy czasem grzeszą. Musimy stawiać opór w walce o nasz umysł i trzymać się prawdy o zwycięstwie, które już należy do nas w Chrystusie. Jako założyciele kościołów musimy pamiętać o słowach Jezusa: „**zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne go nie przemogą**”.

PLAN DZIAŁANIA:

- Poświęć czas na powtórzenie tej lekcji i sprawdzenie wszystkich przytoczonych wierszy. Zanotuj w swoim dzienniku duchowym wszystkie nowe prawdy, jakie poznałeś bądź myśli, które nabrały dla Ciebie głębszego znaczenia.
- Przeczytaj na głos listę „Kim jestem w Chrystusie” i podziękuj Bogu za to, co dla Ciebie uczynił. Naucz się na pamięć wierszy dotyczących Twojej tożsamości w Chrystusie, co do których masz wątpliwości czy obawy. Gdy zapamiętasz te prawdy, Duch Święty sprawi, że sprawdzą się one w Twoim życiu.
- Przeprowadź indukcyjne studium Biblii na podstawie fragmentu z Efezjan 4:17-5:21 zamieszczonym w Dodatku 2A.

BIBLIOGRAFIA

- Moreau, A. Scott. *Essentials of Spiritual Warfare*. Wheaton, IL: Harold Shaw Publishers, 1997.
- Anderson, Neil T. *Victory over the Darkness*. California: Regal Books, 1990.

Indukcyjne studium Biblii: Efezjan 4:17 - 5:21

Początek niniejszego indukcyjnego studium Biblii już dla ciebie podano. Przeanalizuj uważnie to, co już zostało zrobione. Potem dokończ studium, odpowiadając na wszystkie pytania, pisząc podsumowania zgodnie z poleceniem i wypełniając wszystkie puste miejsca. Pamiętaj o wypełnieniu zastosowania.

I. OBSERWACJA

Przeanalizuj List do Efezjan 4:17-24. Zapisz poniższe spostrzeżenia:

A. Opis życia pogan (17-19)

- w.17 próżne myślenie
- w.18 umysł pogrążony w mroku
- w.18 obcy dla życia Bożego
- w.18 niewiedza na skutek zatwardziałości serca
- w.19 nieczułość sumienia
- w.19 oddanie się rozpuście
- w.19 popełnianie wszelkiego rodzaju grzechów nieczystych
- w.19 zachłanność w popełnianiu grzechów nieczystych

W jednym akapicie podsumuj krótko własnymi słowami opis życia pogan.

B. Opis nauczania się przez was (Efezjan) Chrystusa (20 - 24)

- w.21 zostaliście pouczeni w Nim – zgodnie z prawdą, jaka jest w Jezusie
- w.22 porzucenie nowego człowieka
- w.23 odnowienie się duchem w myśleniu
- w.24 przyobleczenie człowieka nowego, stworzonego według Boga, w sprawiedliwości i prawdziwej świętości.

W jednym akapicie podsumuj krótko własnymi słowami, jak Efezjanie nauczyli się Chrystusa.

II. INTERPRETACJA

Odpowiedz na poniższe pytania dotyczące interpretacji:

- Jak myślenie (umysł) danej osoby określa jej czyny? (ww. 17, 22, 23).
- Jaką rolę odegrała prawda w zmianie czynów Efezjan? (21).
- Opisz „nowego człowieka” (24). Pod jakim względem to nowe stworzenie przypomina początkowe Boże stworzenie człowieka? (Por. 1 Mojż. 1:27).

III. ZASTOSOWANIE

List do Efezjan 4:25-5:21 jest zastosowaniem Pawła. Wymień to, co zawarł on w swoim zastosowaniu. Następnie napisz zdanie mówiące o zastosowaniu tych rzeczy w swoim życiu i służbie.

Wiersz	Zastosowanie
4:25	Odrzucajcie kłamstwo
4:25	
4:26	
4:26	
4:27	Jak gniew daje miejsce diabłu?
4:28	
4:28	
4:29	
4:30	Nie zasmucajcie Bożego Ducha Świętego (jak możemy Go zasmuć?)
4:31	
4:32	
5:1	
5:2	
5:3	
5:4	
5:5	
5:6	
5:7	
5:8	
5:9	
5:10	
5:11	
5:12	

Zastosowanie w moim życiu i służbie:

WALKA
DUCHOWA

3

LEKCJA

Bitwy duchowe

ZAŁOŻYCIELE KOŚCIOŁÓW POD OBSTRZAŁEM

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest pomóc założycielom kościołów w dostrzeganiu i obronie przed szatańskimi atakami oraz przygotować ich do udzielania pomocy ludziom cierpiącym na chorobę spowodowaną przez demony.

☞ Główne punkty

- Ataki Szatana mogą się odbywać w sferze fizycznej, materialnej, umysłowej/emocjonalnej lub duchowej.
- Obrona przed Szatanem wymaga znajomości Pisma i duchowej dojrzałości.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Wiedzieć, kiedy jest atakowany przez Szatana.
- Być silnym w Panu i Jego mocy.
- Zacząć uczyć się obrony przed atakiem Szatana i podejmować kroki w wojnie zaczepnej.

☞ Dodatki

3A Studium Biblii: Jak Jezus radził sobie z ludźmi opętanymi przez demony?

3B Przykłady z całego świata

WPROWADZENIE

Walka duchowa jest udziałem każdego wierzącego w Chrystusa. Gdy ktoś zaczyna wierzyć w Chrystusa, jego stosunek do wszystkiego w sferze emocjonalnej, umysłowej, duchowej i fizycznej ulega drastycznej zmianie. Wierzący jest nowym stworzeniem w Chrystusie (2 Kor. 5:17), obywatelem nieba (Filip. 3:20) i Bożym dzieckiem (Jan 1:12). Z uwagi na swoją nową relację z Bogiem wierzący staje się obiektem ataków ze strony Bożego nieprzyjaciela – Szatana i jego sił, które sprzeciwiają się Bożej osobie, planom i celom.

Lekcja ta zawiera informacje kluczowe do zrozumienia, jak założyciele kościołów mogą się znaleźć pod duchowym obstrzałem, jak się mają bronić oraz jak pomóc osobom, które zostały dotknięte chorobą zesłaną przez siły demoniczne. W bezustannej walce między Szatanem a siłami Boga za każdym razem, gdy powstaje nowy kościół, Szatan uświadamia sobie, że traci terytorium w świecie, w którym pragnie sprawować kontrolę. Z tego powodu będzie przypuszczał gwałtowne ataki na nowe kościoły i nowych wierzących i zrobi wszystko, by ich zniszczyć.

Założyciele kościołów muszą być przygotowani na walkę duchową (zarówno obronną, jak i zaczepną) nie tylko sami, lecz muszą też uczyć nowych wierzących w grupach komórkowych i kościołach o walce, w której biorą udział bez względu na to, czy o tym wiedzą, czy nie. Bez rzetelnego biblijnego pojmowania duchowej wojny, jaka się wokół nich toczy, nowe kościoły będą podatne na szatańskie ataki, które mogą ich osłabić, a nawet zniszczyć. Założyciele kościołów mają obowiązek pomóc w przygotowaniu Bożej „armii” wierzących na duchowe kampanie, jakie ich czekają.

I. SFERY SZATAŃSKIEGO ATAKU

Szatan i jego zastępy demonów znajdują się w świecie walcząc przeciwko Bożym planom i celom. Ludzie mogą doświadczać diabelskich ataków w sferze umysłowej, fizycznej i duchowej. W poprzedniej lekcji pt. „Dynamika walki duchowej” z cyklu „Walka duchowa” widzieliśmy, że pierwszą sferą jest umysł. Na tych zajęciach omówimy inne sfery. Szatan i jego demony mogą zaatakować

bezpośrednio lub posłużyć się innymi. Przykład tej ostatniej taktyki to prześladowanie ze strony świata. Ten pośredni atak Szatana nie powinien być dla wierzących zaskoczeniem, gdyż jak napisał apostoł Paweł do Tymoteusza: „wszystkich, którzy chcą żyć zbożnie w Chrystusie Jezusie, spotkają prześladowania” (2 Tym. 3:12). Piotr napisał swój pierwszy list w celu poinformowania wierzących, jak znosić prześladowania. Jezus powiedział, że świat będzie nienawidził Jego uczniów (Jan 15:18-19). Dlatego wierzący nie powinni być zaskoczeni prześladowaniami, lecz muszą zdawać sobie sprawę, że to atak Szatana.

A. Ataki w sferze fizycznej

1. Zdrowie fizyczne

Nie każda choroba jest skutkiem szatańskiego ataku, choć w Ewangeliach widzimy, że były przypadki, kiedy coś takiego miało miejsce (Mat. 9:32-33; Łuk. 13:16; Mar. 5:1-13). Zobacz Dodatek 3A „Jak Jezus radził sobie z ludźmi opętanymi przez demony?”.

2. Pragnienia fizyczne takie jak głód czy seks

Bóg stworzył ludzi z fizycznymi potrzebami i pragnieniami (1 Mojż. 3:1-6). Jeśli są one zaspokajane w należyty sposób, są czymś dobrym. Jednak Szatan lubi brać to, co dobre i kusić człowieka, by posługiwał się tym w sposób, który mu szkodzi. Podczas kuszenia Adama i Ewy Szatan wykorzystał coś pociągającego dla oczu (pożywienie), aby nakłonić ich do grzechu. Grzech nie polegał na tym, że pragnęli czy potrzebowali pokarmu, lecz na tym, że wykorzystali go w niewłaściwy sposób – w tym wypadku chodziło o pokarm zakazany przez Boga (1 Mojż. 3:1-6). Podobnie gdy Jezus pościł przez czterdzieści dni i nocy Szatan kusił Go, by zaspokoił głód wykorzystując ponadnaturalną moc w sposób niezależny od swego Ojca (Mat. 4:2-4).

Szatan kusi ludzi, by niewłaściwie korzystali z tego, co Bóg stworzył jako dobre. Jan za część świata (rządzonego przez Szatana) uznał pożądlivość oczu (1 Jana 2:15-16). Wiele najnowszych relacji podaje, że chrześcijańscy przywódcy na całym świecie popadli w grzech natury seksualnej. Założyciele kościołów są na „linii frontu” i jako tacy powinni mieć się na baczności przeciwko pokusom, jakie Szatan z całą pewnością im zaproponuje.

B. Ataki w sferze materialnej

Inną sferą szatańskich ataków jest wytwarzanie niezdrowego pożądanego dobrego, jakie dał nam Bóg. Szatan kusił Jezusa w tej sferze oferując Mu wszystkie królestwa świata z całym ich przepychem, jeśli ten odda mu pokłon (Mat. 4:8).

Wiąże się z tym ściśle pragnienie władzy. W Pierwszej Księdze Mojżeszowej 1:28-29 Bóg polecił Adamowi i Ewie, aby panowali nad wszelkimi żywymi stworzeniami. Jednak skutek ich grzechu mężczyzna panował nad kobietą (1 Mojż. 3:16). Tak zaczęła się walka o władzę nad innymi ludźmi.

Założyciele kościołów muszą uważać, by niezdrowe pożądanie bogactw i władzy nie sprawiło, że oderwą wzrok od Jezusa.

C. Ataki w sferze umysłowej/emocjonalnej

Pokusa poddania się zniechęcaniu lub rozpaczcy może być bezpośrednim atakiem ze strony nieprzyjaciela. Zobacz Ewangelia Marka 5:1-10 oraz Łukasza 9:37-42.

D. Ataki w sferze duchowej

W dzisiejszej dobie rośnie zainteresowanie okultyzmem. Wiele osób korzysta z usług spirytystów, mediów, uzdrowicieli duszy, czytających z dłoni, doradców lub przewodników duchowych, horoskopów itp. Wskutek tych praktyk okultystycznych Szatan może zapanować nad ludzkim życiem.

Założyciele kościołów muszą unikać takich praktyk okultystycznych i ostrzegać innych w swoich grupach komórkowych i kościołach o niebezpieczeństwach związanych z tymi praktykami. Zjawiskiem bardzo powszechnym dla nowych wierzących jest brak pełnego zrozumienia powagi takich praktyk. Być może odwiedzili oni wróżkę, duchowego uzdrowiciela lub kogoś zaangażowanego w okultyzm, zanim zostali wierzącymi i mogą nie dostrzegać niebezpieczeństwa powrotu do nich.

II. JAK ROZPOZNAĆ, CZY DANY PROBLEM WYNIKA Z PRZYCZYN NATURALNYCH, CZY JEST ATAKIEM SZATANA

Nie zawsze łatwo jest ustalić przyczynę problemów. Dość często wśród pracowników chrześcijańskich słyszy się opowieści takie jak ta:

„Byłem sam w pokoju pogrążony w głębokim śnie. Nagle bez żadnego konkretnego powodu obudziłem się. Ciemność w pokoju była przytłaczająca i czułem przyspieszone bicie serca, zaczęło mi brakować tchu, a moje ciało było złane potem. Czując, że to atak szatański, usiadłem na łóżku, włączyłem światło i głośno zacząłem uznawać Jezusa Chrystusa za PANA prosząc o ochronę przed wszelkimi złymi duchami, które mogły chcieć mi wyrządzić krzywdę. Podczas modlitwy ciężar ustąpił, położyłem się i ponownie zapadłem w sen.”

Autor tej opowieści podejrzewał, że został zaatakowany przez Szatana i natychmiast przystąpił do kontrataku. Jeśli przypuszczasz, że sam stałeś się obiektem szatańskiego ataku, oto kilka zasad biblijnych do rozważenia. Kolejność, w jakiej zostały wymienione, jest przypadkowa:

- Badaj duchy, czy są z Boga (1 Jana 4:1-3).
- Szukaj pomocy u członka Ciała, który ma dar rozpoznawania duchów (1 Kor. 12:10).
- Próby mogą pochodzić od Pana, aby uczynić nas dojrzałymi i doskonałymi (Jak. 1:2-4).
- Pokusy pochodzą od diabła; jeśli pozwolimy, by nasza własna pożydlwość skłoniła nas do uległości pokusom, skutkiem jest grzech (Jak. 1:13-14).
- Szatan atakuje, by nakłonić nas do grzechu, lecz Bóg zamienia to w dobro (1 Mojż. 50:19-20).
- Szatan zsyła w naszym życiu coś, co Bóg wykorzystuje, by okazać swoją moc w naszej słabości (2 Kor. 12:7-9).

III. JAK SIĘ BRONIĆ PRZED ATAKAMI SZATANA

A. Poddawaj wszelki myśl w posłuszeństwo Chrystusowi (2 Kor. 10:3-5)

Uczenie się na pamięć fragmentów Pisma i rozważanie ich pozwala nam ocenić myśli i poglądy, które przychodzą nam do głowy i odrzucić te, które są sprzeczne z prawdami zawartymi w Piśmie. Zapamiętywanie wierszy biblijnych pomaga nam wyrabiać nawyki myślowe i dyscyplinę w myśleniu i zachowaniu na wzór Chrystusa.

B. Odnawiaj swój umysł (Rzym. 12:1-2)

Proś Boga o zbadanie twoich myśli i wskazanie ci tych, które są złe lub nieczyste. Wyznaj je Panu i odwróć się od nich (Ps. 139:23-24). Miej na myśli wszystko, co jest prawdziwe, co godne, co sprawiedliwe, co czyste, co miłe, co zasługuje na uznanie (Filip. 4:8).

Strzeż się zwodniczych kłamstw seksualnych i pokus wypełniających twój umysł bezbożnymi myślami. *„Szatan nie ma nad tobą żadnej władzy z wyjątkiem tego, co mu dajesz, kiedy nie poddajesz w posłuszeństwo każdej myśli”* (N. Anderson, *Zwycięstwo nad ciemnością*, ss. 169 - 170).

C. Oblecz pełną zbroję Bożą (Efez. 6:10-18)

Uznaj swoje zbawienie przez wiarę w Chrystusa, swoje usprawiedliwienie przed Bogiem dzięki krwi Chrystusa oraz pokój, jaki masz z Bogiem dzięki temu, że jesteś Jego dzieckiem. Poświęć czas na wysławianie Ojca za Jego zwycięstwo nad złym i za fakt, że przez Chrystusa i ty odnosisz nad nim zwycięstwo.

Jedną ze skutecznej broni, jaką posiada wierzący, jest Słowo Boże – „miecz Ducha” (Efez. 6:17). W całym Piśmie padają upomnienia pod adresem wierzących, by trwali w prawdzie Bożego Słowa (Jan 8:32, 1 Piotra 5:9).

D. Zwyciężaj dzięki krwi Baranka (Obj. 12:11)

Jedyną podstawą zwycięstwa nad ciałem, światem i Szatanem jest krew Jezusa Chrystusa przelana na krzyżu. Jego ofiara złamała moc Szatana i pozwoliła człowiekowi mieć spójność z Bogiem. Ważne jest, by wierzący uświadamiali sobie, iż nie potrafią pokonać

Szatana o własnych siłach, lecz mogą tego dokonać jedynie poprzez przelaną krew Jezusa Chrystusa.

E. Niech grzech w tobie nie króluje (Rzym. 6:12)

Wierzący otrzymują pouczenie, by fizycznie wycofywać się z sytuacji, które mogą doprowadzić ich do grzechu (2 Tym. 2:22). Powinni też „unikać wszystkiego, co ma choćby pozór zła” (1 Tes. 5:22; Efez. 5:3).

IV. WSKAZÓWKI RADZENIA SOBIE Z DEMONICZNYM OPĘTANIEM

W całym Nowym Testamencie oraz w przykładach zebranych ze świata (zobacz Dodatek 3B, „Przykłady z całego świata”) dostrzegamy ludzi opętanych przez demony. Opętanie demoniczne jest rzeczywistością w świecie, w którym żyjemy.

Z Pisma wynika bardzo jasno, że wierzący mogą być otwarci na demoniczne opętanie lub wpływ. W Liście do Efezjan 4:27 czytamy, by wierzący nie dawali „miejsca” diabłu w swoim życiu. Pierwszy List Piotra 5:8 jest adresowany do wierzących i mówi o tym, że mamy wroga, który krąży jak lew ryczący szukając kogo pożreć. W Drugim Liście do Koryntian 2:11 Paweł ostrzega nas, że Szatan knuje przeciwko nam i chce, byśmy wpadli w zastawioną przez niego pułapkę tak, by mógł pozyskać prawo dręczenia nas za pomocą swoich demonów.

Każdy chrześcijanin powinien umieć się obronić przed szatańskim atakiem, ponieważ Bóg dał nam wyraźne wskazówki w Piśmie, jak żyć i jak wkładać Jego broń w obronie własnej. Niewierzący oczywiście nie rozumieją, jak się bronić i nie mają w swoim życiu mocy Ducha Świętego, z której mogliby czerpać siły do obrony. Niestety są też wierzący, którzy z różnych przyczyn otworzyli się na wpływ demonów.

Z uwagi na to praca z ludźmi cierpiącymi na demoniczne ataki i opętanie to spotkanie z **prawdą**, a nie **mocą**. Niektórzy chrześcijanie niesłusznie są przekonani, że skoro Bóg jest potężniejszy od Szatana, to oni w imię Jezusa mogą usunąć wszelkie demoniczne wpływy z życia osoby cierpiącej. Wprawdzie Bóg rzeczywiście jest wszechmocny, a Szatan nie, ale Bóg dał człowiekowi wolną wolę, by wybierał, czy pozwoli „władcy tego świata” (Jan 16:11) mieć wpływ na swoje życie. Bóg dał nam wszystko, czego nam potrzeba do obrony przed podstępami Diabła, możemy jednak to zlekceważyć i pozwolić Szatanowi na przejęcie częściowej kontroli nad naszym życiem. Świadomość tożsamości w Chrystusie umożliwia wierzącemu odmowę wikłania się w grzeszne praktyki, które dadzą Szatanowi prawo do dręczenia go.

Poniższe wskazówki można wykorzystać do usługiwania tym, którzy cierpią z powodu jakiegoś demonicznego wpływu w ich życiu.

A. Módl się i zabiegaj o mądrość od Ducha Świętego

Rozprawienie się z wpływami demonicznymi wymaga wielkiej duchowej mądrości i polegania na Duchu Świętym. Szatan jest potężnym nieprzyjacielem, stąd stawienie czoła jemu lub jego wojskom nie powinno być traktowane lekko. Nie sposób przecenić prowadzenia i kierownictwa Ducha Świętego, gdyż nie istnieje żadna „formuła” pracy z ludźmi cierpiącymi wskutek działania demonów w ich życiu. Każda osoba jest wyjątkowa, każda sytuacja inna i choć są pewne ogólne zasady, każdy przypadek wymaga polegania na Duchu Świętym i Jego mądrości. Przed podjęciem dowolnego rodzaju służby związanej z działaniem demonów należy poświęcić czas na modlitwę.

B. Współpraca z innymi

Ten rodzaj służby zawsze powinien się odbywać z udziałem co najmniej jednego lub więcej dojrzałych wierzących w Chrystusie. Jeśli to możliwe, zaangażuj do tego ludzi, którzy mają dar rozpoznawania i wcześniej mieli do czynienia z demonicznym atakiem/opętaniem. W ramach udzielania pomocy cierpiącemu spędzajcie czas na grupowej modlitwie (i poście, jeśli to konieczne). Jeśli to możliwe, założyciele kościołów i inni pracownicy chrześcijańscy powinni unikać samodzielnego wykonywania tej służby.

C. Ustal przyczynę

Niekiedy demony ujawnią się nieoczekiwanie w miejscach publicznych takich jak nabożeństwo, studium biblijne, spotkanie grupy komórkowej lub inna zbiorowa społeczność. W takich przypadkach przywódcy chrześcijańscy, którzy znajdują się na miejscu, być może nie będą mieli wyboru i będą musieli działać natychmiast, polegając na mocy i obecności Ducha Świętego, który ich poprowadzi.

Jednak znacznie częściej wpływ demoniczny przejawia się przez dłuższy okres czasu w życiu danej osoby i to w taki sposób, że problem ten jest widoczny dla niej i jej otoczenia. W takich okolicznościach konieczne jest zorganizowanie spotkania tej osoby z członkami kościoła, którzy potrafią pomóc jej w uwolnieniu się spod demonicznych wpływów w jej życiu. Celem spotkania jest próba ustalenia, jakie wydarzenia w życiu tego człowieka dały Szatanowi prawo do dręczenia go. Wtedy też można zbadać, czy problem ma charakter demoniczny, czy powstał z innych naturalnych przyczyn.

Istnieje wiele sposobów otwarcia się na Szatana i dania mu okazji do gnębienia. Niektóre z powszechnie znanych to:

- Praktyki okultystyczne: bałwochwalstwo, religijne praktyki Wschodu (takie jak medytacja transcendentna), spirytyzm, tajemne przysięgi „krwi”, udział w sektach, astrologii, przepowiadaniu przyszłości, niektóre rodzaje hipnozy, uzdrawianie duszy, doświadczenia pozacielesne.
- Czarnoksiężstwo i satanizm: zaklęcia, uroki, rytuały sataniczne, poświęcanie dzieci Szatanowi, nadużycia rytualne, magia (biała i czarna).
- Świadomy, ciągły i nie wyznany grzech: narkotyki, uzależnienia, gniew, grzechy seksualne, nienawiść, brak wybaczenia itp.

Niesłuchanie istotne jest, by cierpiący byli bezwzględnie szczerzy z wierzącymi, którzy chcą im pomóc. Czy obecnie lub w przeszłości byli zaangażowani w okultyzm? Czy dotyczy to ich rodziców albo innych krewnych? Jeśli są wierzący, czy mają w swoim życiu jakiś „ukryty” grzech, którego nie chcą wyznać? Na tyle, na ile to możliwe, wymień wszystko, co mogło przyczynić się do demonicznego objawienia w ich życiu.

D. Rozwiąż problem grzechu

Bez względu na to, czy cierpiący jest osobą wierzącą, musi chcieć się uwolnić spod wpływu demonów. W oparciu o wiedzę na temat wcześniejszego lub obecnego zaangażowania w praktyki okultystyczne, niewyznane grzechy itp. dana osoba musi odwrócić się od tych grzechów i wszelkich praktyk, które mogły dać Szatanowi miejsce w jej życiu. Każdą sprawę należy wyznać na głos i poprosić Boga o przebaczenie. Dana osoba powinna odrzucić wszelkie przeszłe praktyki sataniczne oraz miejsce(a), jakie dały one Szatanowi w jej życiu.

Warto jeszcze uświadomić sobie, że ta osoba nie musi być chrześcijaninem, aby doznać uwolnienia od demonicznych sił w jej życiu. Jednak bez opieki i władzy, jaką wierzący ma w Chrystusie nad Szatanem, człowiek taki jest otwarty na ponowne działanie demonów w swoim życiu, niekiedy ze zwiększoną siłą (zobacz Mat. 12:43-45). Po rozwiązaniu problemu grzechu należy jasno przedstawić treść Ewangelii i zapewnić danej osobie okazję do przyjęcia Chrystusa jako Zbawcy.

Bez względu na stan duchowy tej osoby musi ona zrozumieć, że jeśli powróci do praktyk okultystycznych lub świadomego grzechu otwiera się znów na działanie demonów.

E. Uwolnienie

Na tym etapie zaangażowani wierzący powinni się modlić i prosić Ducha Świętego o wskazanie im, jak chce rozprawić się z działaniem demonów w życiu tej osoby. Może to polegać na wypędzaniu demona(ów) w imię i mocą Jezusa Chrystusa. W innych wypadkach złamanie duchowego oporu sił demonicznych będzie wymagało dłuższej modlitwy i postu. W sytuacjach, gdy cierpiący jest osobą wierzącą, Duch Święty poprowadzi go do uznania swojej mocy w Chrystusie, odwrócenia się od grzechów, które spowodowały dręczenie demonów i samodzielne rozprawienie się z Szatanem.

Zwróć uwagę, że podczas procesu uwalniania kogoś spod działania demonów najlepiej nie porozumiewać się bezpośrednio z tymi demonami. Ewangelia Jana 8:44 przestrzega, że diabeł

jest kłamcą i ojcem kłamstwa, dlatego demony nie mają powodu mówić cokolwiek innego niż półprawdy. Wielu chrześcijan usługujących osobom opętanym przekonało się, że rozmowa z demonami i prośba o ujawnienie się wywołuje jeszcze większe obrażanie Boga, fizyczną agresję, przemoc i znacznie przedłuża i komplikuje proces uwalniania od demonów.

Podobnie jak nie ma żadnej „magicznej formuły” na uwolnienie kogoś od wpływów demonicznych w jego życiu, tak też nie ma gwarancji, że służba wstawiennictwa i wyzwalania okaże się skuteczna. Czasem cierpiący zostanie całkowicie i raz na zawsze uwolniony od wszelkiego demonicznego działania. Innym razem wyzwolenie będzie nieznaczne lub w ogóle nie nastąpi. Niekiedy Duch Święty pragnie, by kilka problemów w życiu cierpiącego było rozwiązywanych po kolei przez pewien okres czasu. Czasem potrzeba więcej modlitwy i postu. We wszystkich przypadkach wierzący powinni modlić się i prosić o prowadzenie i kierownictwo Ducha Świętego.

F. Kontynuacja

O ile to możliwe, jeden dojrzały wierzący powinien być wybrany na doradcę dla tej osoby, aby odpowiadać na jej pytania i „obserwować” ją przez kilka miesięcy. W przypadkach, gdy nie nastąpiło całkowite wyzwolenie, doradca może dalej pracować z daną osobą nad wyszukaniem w jej życiu dziedzin, w których może jeszcze być nie wyznany grzech, praktyki okultystyczne itp. Jakkolwiek po modlitwie wstawienniczej lub wypędzeniu demonów objawienie demoniczne może na jakiś czas ustąpić, to jeśli przede wszystkim nie rozprawiono się ze wszystkimi dziedzinami, w których Szatan zajął miejsce, wcześniej czy później ataki demoniczne powtórzą się i znów ujawnią.

Jeśli dana osoba podczas procesu uwalniania przyjęła Chrystusa jako Zbawcę, doradca może pomóc prowadzić w uczniostwie nowego wierzącego i przypominać mu o jego tożsamości w Chrystusie. Jeśli zauważy inne oznaki działania demonicznego, należy powtórzyć proces uwalniania, szukając innej dziedziny, jaką ta osoba oddała pod kontrolę Szatana. Pełna wolność nastąpi wtedy, gdy wszystkie szatańskie twierdze zostaną zdobyte, gdy dana osoba zrozumie, kim jest w Chrystusie i gdy Chrystus przejmie całkowitą kontrolę nad każdą sferą jej życia.

PLAN DZIAŁANIA:

- Czy w swoim życiu i służbie założyciela kościoła doświadczasz czegoś, co mógłbyś uznać za bezpośredni atak złego? Jeśli tak, na podstawie tego studium wypisz sposoby stawiania czoła tym atakom. Podziel się tym z dojrzałym chrześcijaninem, który pomodli się z tobą.
- Wypełnij tabelę w Dodatku 3A.
- Zapoznaj się z przykładami zamieszczonymi w Dodatku 3B.

BIBLIOGRAFIA

- Anderson, Neil T. *The Bondage Breaker*. Eugene, Oregon: Harvest House Publishers, 1990, 1993.
- Anderson, Neil T. *Victory over the Darkness*. California: Regal Books, 1990.
- Arnold, Clinton. *Power and Magic*. Grand Rapids, MI: Baker Books, 1989, 1992.
- Moreau, A. Scott. *Essentials of Spiritual Warfare*. Wheaton, IL: Harold Shaw Publishers, 1997.
- Moody Bible Institute. *Demon Experiences in Many Lands; A Compilation*. Chicago, IL: 1960.

WALKA DUCHOWA
DODATEK

3A

Studium Biblii

JAK JEZUS RADZIŁ SOBIE Z LUDŹMI OPĘTANYMI PRZEZ DEMONY?

Zamieszczona niżej tabela wymienia fragmenty Ewangelii, w których Jezus radził sobie z ludźmi opętanymi przez demony. Uzupełnij ją, a następnie zanotuj, jak poniższe prawdy odnoszą się do twojego życia i służby. Część pracy wykonano za ciebie.

Odnośnik	Okoliczności i osoba opętana	Reakcja Jezusa	Rezultaty	Interpretacja:
Mat. 4:24-25	Z „...całej Syrii...przynoszono do Niego wszystkich...opętanych”.	On ich uzdrawiał	Szły za Nim liczne tłumy.	
Mar. 1:21-28	W Kafarnaum w szabat, w synagodze – „Czego chcesz od nas, Jezusie Nazarejczyku? Przyszedłeś nas zgubić. Wiem, kto jesteś: Święty Boży”.	Jezus rozkazał mu surowo: „Milcz i wyjdź z niego!”	Duch nieczysty zaczął go targać i z głośnym krzykiem wyszedł z niego.	Jezus wydaje rozkazy złym duchom, a one Go słuchają. Demony wiedzą, że Jezus jest Bogiem i ma moc je zniszczyć. Gdy przemawiał, demony słuchały. Gdy Jego dzieci przemawiają w mocy Jego autorytetu, demony też muszą usłuchać.
Mar. 1:32-39 (Łuk. 4:40 – 41)	Ten sam dzień jak wyżej. Wieczór; dom Szymona i Andrzeja. Ludzie przynosili do Jezusa opętanych	Wiele złych duchów wyrzucił, lecz nie pozwalał złym duchom mówić, ponieważ wiedziały, kim On jest		Jezus nie chciał, by ludzie szli za Nim jako za Mesjaszem, dopóki wcześniej nie uznają Go za Zbawcę.
Mar. 3:15; 6:7 (Mat. 10:2-4) (Łuk. 6:14-16)		Jezus wybrał 12 apostołów; dał im władzę wypędzania złych duchów		
Mat. 8:16-17		Słowem wypędził złe duchy.		
Mat. 8:28-34	Wybiegli Mu naprzeciw dwaj opętani, którzy wyszli z grobów, bardzo dzicy. Zaczęli krzyczeć do Jezusa: „Czego chcesz od nas, <Jezusie>, Synu Boży? Przyszedłeś tu przed czasem dręczyć nas?”			Jezus osądzi demony. Zostaną one wrzucone do piekła.
	Złe duchy prosiły Go: „Jeżeli nas wyrzucasz, to pošlij nas w tę trzodę świń!”	Rzekł do nich: „Idźcie!”	Demony weszły w świnie; całe miasto wyszło na spotkanie Jezusa; a gdy Go ujrzeli, prosili, żeby odszedł z ich granic.	

Odnosnik	Okoliczności i osoba opętana	Reakcja Jezusa	Rezultaty	Interpretacja:
Mar. 5:1-17	Pewien człowiek opętany przez ducha nieczystego kruszył łańcuchy i rozrywał pęta. Nikt nie zdołał go poskromić dniem i nocą krzychał, tłukł się kamieniami.			
	Demony zaklinały Jezusa, by ich nie dręczył.	„Wydź, duchu nieczysty, z tego człowieka”		
	Na imię mi „Legion”, bo nas jest wielu.	„Jak ci na imię?”		
	Duchy prosiły, by Jezus posłał je w świnie.	Jezus pozwolił im wejść w świnie.	Świnie ruszyły pędem do jeziora i potonęły.	
	Uzdrowiony prosił, by mógł zostać z Jezusem.	„Wracaj do domu, do swoich, i opowiadaj im wszystko, co Pan ci uczynił i jak ulitował się nad tobą.”		
Łuk. 8:26-37	od dłuższego czasu nie nosił ubrania i nie mieszkał w domu.		Gdy wyszły z niego złe duchy, człowiek był ubrany i przy zdrowych zmysłach.	
	Demony prosiły Jezusa, żeby im nie kazał odejść do Czeluści.			Demony zdają sobie sprawę z tego, że Jezus ma moc posłać je do Czeluści.
Mat. 12:22-28	Niewidomy i niemy.	Jezus uzdrowił go, tak że niemy mógł mówić i widzieć.	Tłumy pełne były podziwu i mówiły: „Czyż nie jest to Syn Dawida?” Faryzeusze mówili: „On tylko przez Belzebuba, władcę złych duchów, wyrzuca złe duchy” Nauki Jezusa w odpowiedzi na te zarzuty: Mat. 12:25-29 Mar. 3:23-30 Łuk. 11:14-26	
Mat. 15:21-28	Jezus odszedł stamtąd i podążył w stronę Tyru i Sydonu. Spotkała go kobieta kananejska, która zawołała: „Ulituj się nade mną, Panie, Synu Dawida! Moja córka jest ciężko dręczona przez złego ducha”.	„Jestem posłany tylko do owiec, które poginęły z domu Izraela.”		
Mar. 7:24-30	Panie, pomóż mi.	„Niedobrze jest zabrać chleb dzieciom, a rzucić psom.”		

Zastosowanie w moim życiu i służbie:

Przykłady z całego świata

Poniżej znajdują się przykłady ilustrujące rozprawienie się z demonami przez kilku misjonarzy podczas służby. Z wyjątkiem misjonarza w przykładzie pierwszym wszystkie imiona zostały zmienione. Opisane przypadki mogą ci pomóc w stawieniu czoła podobnym sytuacjom, które mogą cię spotkać podczas zaangażowania w postępowanie Kościoła.

I. PRZYKŁAD PIERWSZY: DICK HILLIS OPOWIADA NASTĘPUJĄCĄ HISTORIĘ Z CHIN

Młody żołnierz przyprowadził do mnie swoją żonę, abym wypędził z niej demona. Powiedział przy tym: „Moja żona jest na dziedzińcu i jest opętana przez demona. Dwa razy demon kazał jej się zabić, raz przez powieszenie, a raz przez skok do fosy. Dwa razy go posłuchała, ale udało mi się ją odratować.”

Poszliśmy do domu pomodlić się o uwolnienie tej kobiety. Przyznam się, że modliłem się z powątpiewaniem. Zastanawiałem się, czy nie będę potrzebował jakiegoś szczególnego daru uzdrawiania. Podczas modlitwy opętana kobieta wyjmowała słowa z naszych modlitw i układała z nich prześmiewcze wiersze. Krzyczała, wrzeszczała i wyśmiewała się z tego, co robiliśmy. Najwyraźniej nasze modlitwy na nic się nie przydały.

Trwało to trzy dni. Poleciliśmy żołnierzowi zniszczyć wszelkie bożki w ich domu, co też uczynił. Mimo to demon wciąż nie wychodził. Wtedy Bóg pokazał mojej żonie, że musimy uznać naszą pozycję w Chrystusie i nakazać demonowi wyjść. Gdy tak postąpiliśmy, kobieta natychmiast została uwolniona.

Wniosek, jaki wyciągnął ten misjonarz, brzmiał: „Nauczyliśmy się później, że nie wystarczy modlić się czy śpiewać, choć wierzę, że Szatan nienawidzi zarówno modlitwy, jak i śpiewu. Musimy sprzeciwić się diabłu i kazać mu odejść” (na podstawie *Doświadczenia z demonami w wielu krajach*, ss. 37-39).

II. PRZYKŁAD DRUGI: PARA MISJONARZY OPOWIADA NASTĘPUJĄCĄ HISTORIĘ Z KRAJU W EUROPIE ŚRODKOWOSCHODNIEJ

Fatima, matka czwórki dzieci, pochodziła z rodziny z wieloma problemami. Większość z nich miała swoje podłoże w działaniu demonów.

Jako piętnastolatka wyszła za mąż za Hysena, syna człowieka chorego umysłowo. Po kilku latach małżeństwa jej mąż również zapadł na tę samą chorobę. Można go było uspokoić tylko za pomocą leków. Mimo iż był muzułmaninem, poprosił o modlitwę w imieniu Jezusa o uwolnienie spod klątw, jakimi obłożyła go jego rodzina.

Teściowa Fatimy obłożyła ją klątwą przedwczesnej śmierci. I oto teraz w wieku 39 lat Fatima umierała na raka. Misjonarz opowiadał: „Gdy poszedłem ją odwiedzić, powiedziała mi, że przez cały dzień znosiła ból nie do wytrzymania. Gdy ból się nasila, widzi swoją teściową przebraną za wiedźmę z kijem w ręku”. Mimo iż była już chrześcijanką, ogarniało ją przerażenie. Misjonarz postanowił skorzystać z mocy w imieniu Jezusa, co też uczynił. Fatimę poprosił, by zrobiła to samo. Jej stan duchowy się poprawił, lecz ból fizyczny nie ustępował.

Mimo modlitw Fatima zmarła. Jej pogrzebem zajął się brat Hysena, zaangażowany w praktyki okultystyczne (wróżby, wyrób amuletów itp.). Przyprowadził muzułmańskiego księdza, który był kimś w rodzaju magika do odprawiania rytuałów.

Tydzień po pogrzebie żona misjonarza wybrała się z innymi kobietami na grób. Potem zaproszono ją na obiad do domu tej rodziny. Starsza córka Fatimy, osoba wierząca, poprosiła ją o modlitwę, ponieważ widziała, jak kilkoro krewnych sypało ziemię z grobu do jedzenia. Według tradycji miało to spowodować, by takie samo przekleństwo, jakie dotknęło Fatimę, spadło na rodzinę misjonarzy.

Gdybyś ty był na miejscu misjonarza w tym przykładzie, jak pomógłbyś tej rodzinie przejść przez ten kryzys?

III. PRZYKŁAD TRZECI: PARA MISJONARZY OPOWIADA NASTĘPUJĄCĄ HISTORIĘ Z RUMUNII

Małżeństwo grubo po trzydziestce opowiedziało misjonarzom, jak obłożono ich klątwą. Gdy byli już po ślubie, siostra męża (biała wiedźma) wszyła im do ubrania paski papieru z klątwami. Mówiły one, że para ta nigdy nie będzie mogła mieć dzieci. Mimo iż zniszczyli ten papier, wciąż byli bezdzietni. Kończył się okres ich płodności i szukali pomocy. Twierdzili, że nie mogli mieć normalnych stosunków, ponieważ za każdym razem, ledwie zaczęli, słyszeli wyśmiewające ich głosy, że nie mogą.

Misjonarze przeczytali z nimi wiersze pokazując im, że mocą Chrystusa mogą być wolni od tej klątwy. Małżonkowie, powołując się na swoją władzę w Chrystusie, potępili działanie i moc Szatana nad swoim życiem i poprosili Boga o wyzwolenie. Podczas następnej rozmowy z misjonarzami powiedzieli, że powołali się na moc Chrystusa i nie słyszeli już głosów. Ich małżeństwo znacznie się umocniło. Myśleli, że kobieta zaszła w ciążę, lecz okazało się, że byli w błędzie.

Gdybyś był na miejscu misjonarzy w tej historii, czy zrobiłbyś coś inaczej? Co powiedziałbyś, gdyby ta para doniosła ci, że nadal nie może mieć dzieci?

IV. PRZYKŁAD CZWARTY: MŁODA MISJONARKA W AFRYCE PRZEŻYŁA NASTĘPUJĄCE DOŚWIADCZENIE Z WALKI DUCHOWEJ

W roku 1986 wyjechałam na krótką misję do Senegalu w Zachodniej Afryce. Moja druga noc w tym kraju wystarczyła, by przekonać mnie, że naprawdę tocymy walkę przeciwko mocom ciemności.

Mieszkałam z misjonarzami z Quakam, wioski znanej z tego, że była pogrążona w duchowym mroku. Po porannym nabożeństwie w innym mieście w dzień po moim przyjeździe tego samego wieczoru postanowiłam przeprowadzić pierwsze w historii Quakam nabożeństwo. Był to błogosławiony czas i długo potem rozmawialiśmy w nocy. Reszta rodziny udała się na spoczynek na górę, a ja zostałam na dole i szykowałam się do spania.

Przewracałam się z boku na bok do trzeciej rano, aż w końcu udało mi się zapaść w głęboki sen. Było gorąco i parno, a nad moim łóżkiem dmuchał wentylator. Po niedługim czasie poczułam przeraźliwy ziąb. Gdy jednak próbowałam wstać i wyłączyć wentylator, nie mogłam się poruszyć. Mój umysł był czujny, ale ciało było bezwładne. Próbowałam zawołać o pomoc, lecz język spuchł mi w ustach.

Ponieważ działo się to podczas muzulmańskiego postu Ramadan, na zewnątrz było bardzo głośno. Czarnoksiężnicy rzucali klątwy, a szamani modlili się do złych duchów. Dom, w którym mieszkaliśmy, słychać z tego, że odwiedzał go pewien czarnoksiężnik, który próbował rzucić na niego klątwę, aby misjonarze opuścili wioskę.

Usłyszałam kroki kogoś schodzącego po schodach, ale nikt nie pokazał się na dole. Dostrzegłam cień zbliżający się do mnie z odległego kąta pokoju. Wyglądał jak sylwetka człowieka w ciemnym płaszczu. Potem usłyszałam odgłos zwierzęcia rozrywającego zębami mięso.

Lęk w moim sercu uciszył się pod wpływem jednej myśli: „To jest dzieło złego, a moją ochroną jest Jezus”. Staralam się zatem wymówić głośno imię Jezusa. Powiedziałam je raz, drugi, za trzecim razem mogłam już poruszać ustami, cień zniknął, hałas ustał, a ja usiadłam na łóżku wolna od niewidzialnej mocy, która mnie trzymała. Popędziłam na górę, obudziłam starszą misjonarkę i wyjaśniłam, co się stało. Zapytała, czy to mi się śniło. Zapewniłam ją, że to nie był sen. Modliłyśmy się przez pół godziny, zanim byłam gotowa na spoczynek.

Od tamtej nocy czułam zło w tym pokoju wielokrotnie, lecz gdy wkładałam Bożą zbroję i kazałam duchom odejść w imię Jezusa i powołując się na Jego autorytet, mogłam spać spokojnie.

Rozumiem teraz Bożą moc wśród ciemności. Wiem, że tocymy duchową walkę o dusze mężczyzn i kobiet, lecz jestem pewna, że Ten, kto w nas mieszka, jest większy niż jakikolwiek duch. Jezus w nas jest nadzieją chwały.

Gdyby to doświadczenie było twoim udziałem, czy wiedziałbyś, na co możesz się powołać ganiąc demony? Co ta historia mówi o mocy modlitwy?